

„Ke všem nádherným událostem ve vašem životě došlo díky Boží milosti – milosti Átman, protože Ono samotné je konatelem a režisérem. Velký Mistr (Sadguru) se Boží milostí (Átman) zcela přizpůsobil a proto si v jeho společnosti můžete spontánně užívat radost. Je to Duch – Átman – ve vašem srdci, jenž je skutečným Sadguruem. Díky tomu, že jste zcela pohlčeni meditací na Něho, stáváte se objektem Jeho náklonnosti. Jeho milostí došlo k událostem, které vám poskytli potěšení. Proto byste si měli neustále pamatovat toto: „Připomínání si Božího jména (mantry) je Brahman (Duchovní Skutečnost) a nepřipomínání si Božího jména je mája (světská iluze).“ Měli byste být neustále ve společenství těch, kdo ve svých srdcích napevno usadili Jméno a Formu Pána. Ve společnosti takových světců byste měli meditovat. Splníte-li tyto podmínky, Átman vám udělí štěstí ve všech možných způsobech. Jelikož tato zkušenost zcela očistila vaše srdce, další instrukce již nejsou zapotřebí.

Sadguru (Átman), jehož milost vám udělila tuto radost, vám nepřestane poskytovat stejné potěšení všemi možnými způsoby i v budoucnosti. On vás ochraňuje a bude ochraňovat po celou dobu. Proto zaujměte nemilosrdný postoj k obavám, které přicházejí do cesty vaší radosti. Měli byste provádět meditaci vždy, kdy se vám naskytne chvíle volna. Je třeba pokračovat v této praxi meditace ať už během chůze, jídla, pití, sezení a psaní. To stačí. Nemějte žádné pochyby co se týče účinnosti této praxe. Nepřetržitá meditace je dostačující k tomu, abyste byli plni radosti.“

Šrí Bhausaheb Maharadž

Ó VŠE PROSTUPUJÍCÍ, SVĚTLO VŠECH SVĚTEL, PANE Z UMADI, TY ODHALUJEŠ JÁ

ŠRÍ BHAUSAHEB MAHARADŽ

NAMA JÓGA / JÓGA BOŽÍHO JMÉNA

NAMA JÓGA

.....

Jóga Božího Jména

Šrí Satguru Bhausaheb Maharadž

NAMA JÓGA

(Jóga Božího Jména)

Šrí Satguru
Bhauasaheb Maharadž

Překlad: Aleš Adámek 2009

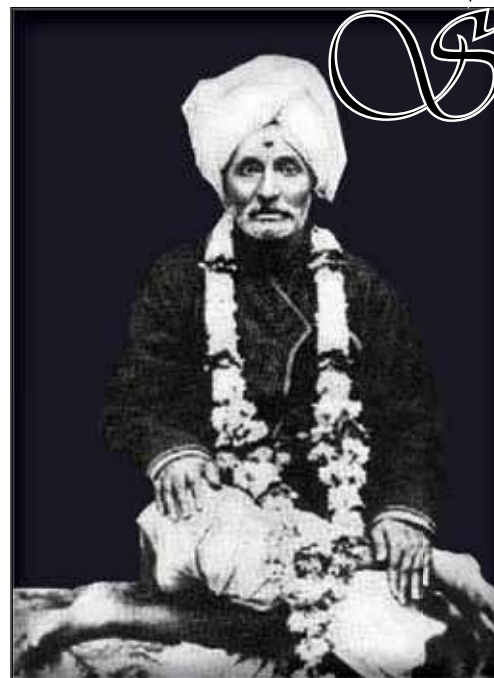
© Silver Jubilee Souvenir; NÁma Jóga Šrí Bhauasaheba Maharadže

Meditace za jakýchkoliv okolností

Od lidí se chce, aby uctivali Boha, touží-li rovněž po úspěchu ve svém světském podnikání. Tento přístup vede ke vzniku světských náboženství, které lidé využívají ve svém světském životě. Ale to není to nejdůležitější. To vám nepřivede spokojenost v životě. Naopak člověk by měl přijmout stezku duchovního náboženství a pokusit se stát sám Bohem (Já) prostřednictvím řádné oddanosti. Měl by se naučit zvyknout si na nepříjemná místa a nepříznivé podmínky, do kterých se na základě Boží vůle dostane a nikdy by se neměl vzdávat meditace na mantru z jakýchkoliv důvodů. Měl by neustále meditovat jak ráno, tak večer, a měl by zvyšovat počet opakování mantry. Měl by tak rozšířit poklad v pokladnici, kterého si cení. To odstraní všechny překážky na jeho cestě oddanosti a udělí mu to mentální klid a radost. A díky milosti Boží od něho nebude již žádáno, aby čelil obtížným situacím. Bůh (Já, Guru) bude udržovat jeho oddanost v rozradostněném stavu. Moc Božího jména (mantry) ho bude chránit - to zaručuje Šrí Bhausaheb Maharadž.

Místo, kde Šrí Bhausaheb Maharadž v Inčgiri pravidelně meditoval

Šrí Bhausaheb Maharadž
(březen 1843 Umadi - 29. ledna 1914 Inčgiri)

Šrí Bhausaheb Maharadž se stejně jako Šrí Ramdas narodil na svátek Ramanavami v uznávané rodině Deshpandových ve vesnici Umadi, ve státě Maharaštra v Indii. Už od mlada uctíval Šrí Hanumana a každý den prováděl k jeho uctění obřad. Když mu bylo čtrnáct let, setkal se se svým Guruem, Šrí Gurulingadžangam Maharadžem.

Od té doby začal pravidelně meditovat na Boží jméno neboli mantru, kterou získal od Gurua. Jeho meditace se postupně prodlužovala a zintenzívnila. Díky tomu se mohl stále více tě-

šit z prožívání a blaženého klidu Já (Átman). Jeho Mistra to velmi potěšilo a před svým odchodem z těla zahrnul svého žáka požehnáním a předal mu veškeré své duchovní zásluhy podobně jako to učinil Šrí Ramakrišna Paramahamsa, když vše věnoval Vivekanandovi. Šrí Gurulingadžangam oprávnil Šrí Bhausaheba k zasvěcování nových adeptů a volnému šíření učení. Šrí Bhausaheb Maharadž prováděl dál svou meditaci s nadšením a nakonec dosáhl vrcholného duchovního poznání a dospěl k realizaci své identity s Absolutnem.

Poté založil ve vesnici Inčgiri (nedaleko od Umadi) svůj ašrám. Začal dávat novým adeptům zasvěcení a brzy se z tohoto kláštera stalo poutní místo. Když se Bhausahebova misie rozvinula, objevil se před ním jeho mistr, Šrí Gurulingadžangam, který mu přišel vyjádřit dík a radost z toho, jakou nádhernou službu mu jeho žák prokázal. Šrí Bhausaheb Maharadž vykazoval na základě vlastní jedinečné duchovní úrovně všechny rysy ideálního světce, které popsal Samartha Ramdas v knize Dasboadh.

Obsah

• Stručný životopis	4
• 1. část - Nama jóga - Jóga Božího Jména (přehled)	6
1. Význam	6
2. Plán	7
3. Základní filosofie	8
• 2. část - Nama jóga a její 4 aspekty	10
Část 1 Stezka	14

a) Abhjása – praxe

1) Filosofický základ	14
2.) Všeobecný přehled	15
3.) Blaženost skrze oddanou meditaci	15
4.) Meditace za jakýchkoliv okolností	16
5) Dva druhy oddanosti	16
6) Oddanost by měla být vždy nezaujatá	17
7) Vyhni se touhám a dosáhni Boha	17
8) Kontrola nad těkavou myslí?	18
9) Správné využití lítosti	19
10) Neustálé uvědomění své duchovní služby	20
11) Planoucí oddanost	21
12) Přeměna emocí	22
13) Vnitřní a vnější aspekty oddanosti	22
14) Potřeba vnějších aktivit oddanosti	23
15) Duchovní svátky zvyšují zanícení	23
16) Naslouchání a rozjímání ve spolenosti sádhaků	24
17) Horlivá dychtivost udělí vizi Átman	25
18) Věnujte vše Bohu (Pánu)	25
19) Naprosté Sebe-odevzdání	26

b) Vairágja – nezaujatost

20) Neměli bychom zapomínat na duchovnost ve světském životě	27
21) Moudrý adept by se měl zúčastňovat obou životů	28
22) Dhrtarastra nepochopí Vidur-niti	28
23) Pýcha značí propad	29
24) Vnitřní očista skrze pokání	29
25) Potřeba odpuštění a shovívavosti	29
26) Odpuštění, soucit a klid uděluje blažený klid	30
27) Měli bychom žít v Máji aniž by se nás cokoliv dotýkalo	31
28) Potřeba neustálé bdělosti	31
29) Dovednost ve světském životě napomáhá duchovnímu životu	32

Část 2 Cíl	34
------------	----

a) Světský prospěch

30) Bůh uděluje blažený klid jak ve světském, tak duchovním životě	34
31) Boží milost odstraňuje úzkost	35
32) Odstraňuje pohromy	36
33) Likviduje následky minulé karmy	36
34) Odstraňuje překážky a zaručuje úspěch	37
35) Adept je schopen transcendovat protiklady	37

b) Duchovní blaho

36) Zázraky nejsou znaky Sebe-realizace	39
37) Pokrytec nemůže být světcem	40
38) Sebe-realizace je jediným skutečným Sebe-poznáním	40
39) Intelektuální poznání a duchovní prohlédnutí	41
40) Sebe-realizace samotná je skutečnou swadharmou	41
41) Sebe-realizace samotná je Nejvyšším osvobozením	42
42) Tělesné vědomí by mělo být přeměněno ve vědomí Já (Boha)	43
43) Totožnost dživy a Šivy je ukončením lidského života	43

• Dodatek	44
-----------	----

NAMA JÓGA

(Jóga Božího Jména)

Přehled

1. Význam

‘**Nama – jóga**’ je slovní označení, speciálně vytvořené žáky Maharadže, následovníky linie **Navnath Sampradéja**, (viz dodatek) kterým označují duchovní filosofii a disciplínu Šrí Bhausaheba Maharadže. On sám ji nazýval ‘**Džňána – marga**’ neboli stezka Sebe-realizace.

Jeho žáci však začali používat název **Náma-jóga** ze dvou důvodů. Ve skutečnosti obě slova, jak **Náma**, tak **jóga**, mají dvojí význam.

Náma značí 1) meditaci na mantru (Boží jméno) a 2) božství. Šrí Maharadž podobně jako jiní světci pokládal jméno **Boha** (náma) a formu **Boha** (rúpa) za totožné. Jméno samotné je **Bohem**.

Jóga značí: 1) duchovní disciplínu a 2) duchovní spojení či realizaci **Boha** (Já). V prvním významu **Náma – jóga** značí stezku, kdežto v druhém významu reprezentuje cíl, protože meditace na Boží jméno, jestliže je správně praktikována, dovede adepta k realizaci zření **Boha** (Já) a prožívání blaženého klidu.

Nyní má **Bůh** (Já) tisíce jmen. Na které se tedy má meditoval? Jsou všechna ta jména účinná? Šrí Maharadž říká, že **Jméno**, které se intuitivně zjeví samo o sobě světci, který ho pak předá svému žákovi, je jako jediné schopné dovést žáka k **Bohu** (Já). Takové **Boží jméno** se nazývá **Amara Náma** – nesmrtelné jméno neboli **Sabidža Náma** – semenné jméno (mantra) světců, protože toto nesmrtelné semeno jediné, je-lizavlažováno oddanou meditací, vyraší, a nese květy a ovoce duchovních zkušeností, a uděluje blažený klid hledajícím. Takováto meditace je prostředkem, a blažený klid je cílem této **Náma – jógy** Šrí Bhausaheba Maharadže. Ukázky, které následují, vrhnou záplavu světla jak na prostředky, tak na cíl, tedy jak na stezku, tak na cíl.

2. Plán

Nejprve tu je pár ukázek z uspořádaných dopisů, které se dělí na dvě části – první část se zabývá stezkou a druhá část cílem.

První část je dále rozdělena do dvou podskupin, nazvaných 1) **Abhjása** (praxe) a 2) **Vairagja** (nezaujatost). Opakované cvičení je **Abhjása** (praxe). Neustálá meditace na Boží jméno je praxí neboli duchovní disciplínou, zastávanou Šrí Bhausahebem. Podobá se **Abhjása** – józe z **Bhagavad gíty**: “Odhalit a vzdát se zbytečných věcí” je **Bhausahebova vairágja** (nezaujatost). K tomu, abychom získali to podstatné, musíme se vyvarovat toho nepodstatného. Podobně jako **Samartha Ramdas** (1608 - 1681), vzdání se, které zastával Šrí Bhausaheb,

Samartha Ramdas

Vasištha

nebylo vnějšího rázu, nýbrž vnitřním zřeknutím. Šrí Bhausaheb stejně jako světec **Vasištha** upřednostňoval ‘**Antastjágu**’ neboli zřeknutí v mysli. Doporučoval svým žákům, aby si pilně vykonávali světské povinnosti. Ale upozorňoval je, aby pokládali duchovní disciplínu za to první a poslední neboli za smysl a podstatu svého života, a že by tudíž měli být duchovní praxi co nejvíce oddáni. Z toho důvodu by neměli povolit v meditaci na Boží jméno, ani když jsou zaměstnání každodenní prací.

Druhá část taktéž obsahuje dvě podskupiny. Název první podskupiny je **Abhjudája** neboli světský prospěch a druhá podskupina nese název **Nišreja** – duchovní prospěch (blaho). **Abhjudája** znamená světskou velkolepost, zatímco **Nišreja** značí duchovní blaho a krásu. Jak světský tak i duchovní život si žádají podporu Boží síly a Milosti. Světský život je potřebný pro tělesnou pohodu a duchovní život pro postupný vývoj duše. A protože lidská bytost je souhrnem těla a duše, adept by měl být zběhlý ve vykonávání jak svých světských, tak duchovních povinností. Výše zmiňované stezky **Abhjása** (praxe) a **Vairagja** (nezaujatost) by měly aspirantovi umožnit získat oba aspekty cíle současně. Takový je obrys **Náma – jógy** Šrí Bhausaheba Maharadže, jejíž detaily budou dále rozvedeny v následujících ukázkách.

3. Základní filosofie

Šrí Bhausaheb Maharadž nevytvořil duchovní filozofii života na základě pouhých intelektuálních spekulací, nýbrž prostřednictvím své vlastní opravdové zkušenosti. Žil duchovním životem a získal přímou zkušenost všech aspektů spirituality. Nebyl učením. Četl poskrovnu, jen důležité texty a písně, které napsali světci z Maharaštry a Kanady. Nenapsal žádnou knihu o svém učení a zkušenostech, vše předával formou rozprav či dopisů žákům. Šrí Maharadž sesbíral důležité ideje a poznatky světců, jež se shodovaly s jeho vlastními zkušenostmi, a použil je ve svých promluvách a dopisech určených svým žákům. Jeho přímá zkušenost byla konečnou základním zdrojem při objasňování jeho nauky.

Filosofie Šrí Bhausaheba známá jako **Náma jóga** měla základ v následujících pěti aforismech, které Maharadž sesbíral z textů světců, písařů v maráthí. Zde je těchto pět aforismů:

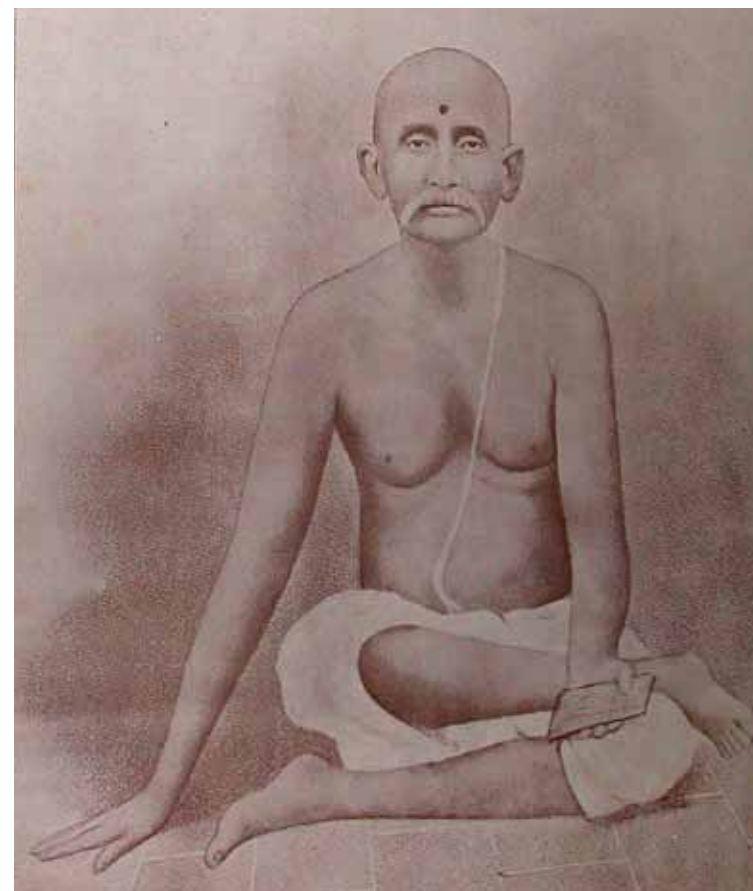
- 1) **Áthava to brahma** – Připomínání si Božího jména (mantry) je duchovní Skutečností.
- 2) **Náthava to bhavabrahma** – Nevzpomenutí Božího jména je světskou iluzí.
- 3) **Dhánása múla agni** – Oheň je zdrojem osvětlení (poznání).
- 4) **Bhaktisa múla virakti** – Nezaujatost je zdrojem oddanosti.
- 5) **Antahkaranása múla mana** – Mysl je zdrojem ega či pocitu 'já'.

Co se prvních dvou aforismů týče, pak slova 'Áthava' a 'Náthava' také znamenají poznání a nevědomost Brahman. Značí-li poznání a nevědomost, jsou vlastně vyjádřením přirozenosti Brahman a přirozenosti Máji (iluze). Když si připomínáme Brahman, pak ve skutečnosti spočíváme v Brahman, jsme sloučení s Brahman. Ale jak si připomínat Brahman? Mohli bychom si představovat formu Brahmy, Višnu, Mahéše a dalších. Ale Šrí Bhausaheb nikdy neschvaloval tuto hru představivosti. Podle něho meditace na **Boží jméno** (mantru) je sama o sobě skutečné vzpomínání na Brahman. Toto Boží jméno, sdělené Sadguruem, uchovává duchovní energii v semenné formě. A meditace na toto jméno (mantru) tím, že s tím mysl splyne, může hledajícího dovézt k realizaci mimořádného smyslového prožitku božského světla, zvuku, apod., jakož i blaženého klidu a míru. Takové je učení Šrí Bhausaheba Maharadže.

Šrí Bhausaheb Maharadž

Další tři aforismy zdůrazňují metody, potřebné k zintenzívnění naší meditace, což nás uschopní získat duchovní realizaci Já. Zde 'oheň' značí prostředek k spalování tužeb, vášní či dychtivosti, a 'poznání' znamená osvětlení. Je to upřímná touha po Bohu (Já), která Já nakonec přiláká, a dojde k osvětlení. Tato touha po Bohu je výsledkem hluboké lásky či oddanosti k Bohu. Ale není možné, abychom milovali Boha, a současně lačnili po majetku. Nemůžeme vycíťovat a rozvinout oddanost k Bohu do té doby, dokud necítíme lhostejnost k materiálním věcem (objektům). Na to je poukázáno ve čtvrtém aforismu. Oddanost a nezaujatost jsou závislé jedna na druhé. Pomáhají jedna druhé ve svém vývoji. Jakmile je naše oddanost s podporou ve formě nezaujatosti rozvinuta, naše meditace nabývá na intenzitě. A pokud takováto meditace pokračuje delší dobu, Boží jméno se ponoří a prosákne skrz naskrz naše ego, což znamená, že mantra prostoupí naše vnitřní bytí, a splyne s ním. Meditace se potom stane naší pravou přirozeností, což je náznak pátého aforismu.

Šrí Bhausaheb Maharadž

NAMA JÓGA

a její 4 aspekty

Nyní pohlédněme na Náma jógu a všechny čtyři její aspekty, tzn. 1. praxi, 2. nezaujatost, 3. světský prospěch a 4. duchovní blažený klid, které vyznačil Šrí Bhausaheb Maharadž.

1. Abhjása – Praxe

Jak již bylo výše zmíněno, meditace na Náma (mantru) je základem této praxe. Všechny další faktory se točí okolo ní neboli napomáhají jejímu vývoji. Filozofický základ této Náma jógy již byl naznačen. Bůh je všemocný. Díky Jeho milosti je jak světský tak duchovní život plný blaha. Meditace s plnou pozorností na Boží jméno je jediný prostředek k získání Jeho milosti. Z toho důvodu by měl hledající vyvinout oddanost k Bohu (Guruovi, Já) prostřednictvím odpoutanosti (nezaujatosti) a získat vizi (prožívání) Boha pomocí jednobodové meditace na Jeho jméno. Taková je stručně řečeno duchovní filozofie Šrí Bhausaheba Maharadže.

Ohledně metod meditace Šrí Bhausaheb zmiňoval následující čtyři faktory:

- a) **nijáma** – pravidelnost,
- b) **niščaja** – rozhodnost a neústupnost,
- c) **katta** – omezení,
- d) **niščtha** – zapálená víra.

První faktor se vztahuje k času a době určené k meditaci; druhý faktor se vztahuje k houževnatosti a vytrvalosti hledajícího; třetí faktor k správnému průběhu meditace; a čtvrtý k pocitu hledajícího během praxe. Meditace by měla být podle Šrí Bhausaheba Maharadže prováděna nejméně jednu hodinu ráno a jednu hodinu večer. Naše odhodlání by mělo být pevné a neochvějné. Správný postup by měl být založen na stabilní pozici, upřeném pohledu na špičku nosu, mentálním opakováním Božího jména (mantry) spojeným s nádechem a výdechem. Na závěr je třeba říci, že by meditace měla být prováděna s upřímnou láskou a radostí. Taková meditace podle Šrí Bhausaheba odstraní všechny obtíže a mentální vrtochy, rozšíří naši oddanost, a díky milosti Gurua nás uschopní získat Sebe-realizaci a blažený klid.

Oddanost je dvojí: a) **sakáma** – s přáním, b) **niščkama** – bez přání.

První typ oddanosti udělí aspirantovi nestálé osvobození, jakým je salokatá (přebývání v nebi) a samipatá (přebývání v blízkosti Boha). Kdežto druhý typ oddanosti (bez přání) uděluje oddanému Sebe-realizaci a věčné osvobození neboli Sajudžjatá (spojení s Bohem). Tudíž hledající by měl upřednostňovat bezžádostivou oddanost. Meditace by měla být prováděna pouze v zájmu oslavování Boha (Gurua). Neměl by zde být žádný další postranní úmysl. Dokud se nevzdáme touhy po smyslových objektech, nebudeme schopni získat sjednocení s Bohem (Guruem). Ale jak kontrolovat potulování mysli a odstranit její vrozenou potřebu po smyslových objektech? K tomuto účelu zde existuje pouze jediný lék – nedovolit svému tělu následovat mysl. Potom bychom měli mysl důrazně zapojit do meditace. Rozlišování, které z toho vzejde, rozptýlí temnotu iluze vzešlé z nevědomosti, a rozlíní světlo víry.

Člověk je ve svém životě velmi často sužován nepříznivými událostmi. Měl by jich využít k rozvoji své oddanosti, a když je osvobozen od těchto útoků, měl by začít s radostí provádět intenzivní meditaci. Potom, když znova nastanou, se ho do velké míry přestanou dotýkat a vyrušovat ho. Zkrátka nachází-li se uprostřed potíží, měl by to pokládat za následek Boží vůle. Potom zůstane vyrovnaný a ničím nedotčený, avšak neměl by zapomenout dál provádět s radostí meditaci. Meditace by měla být naplněna oddaností a soustředěností. Měla by být prodlužována a zintenzivněna. Boží jméno (mantra) by se poté mělo ponořit hlouběji do srdce a vytvořit zde pocit zbožné radosti. Taková vřelá oddanost informuje oddaného o jeho intimním vztahu s Bohem (Guruem). To umožní hledajícímu zakusit 'Bindu-Tirtha', tzn. vizi 'Bindu' neboli poznání duchovního atomu (světla) a příchutí 'tirtha' neboli zakoušení duchovního nektaru. Postupně se tímto způsobem rozvinou duchovní zkušenosti oddaného, až nakonec vyvrcholí v přeměně jeho tělesného vědomí v univerzální vědomí Boha.

Jestliže meditace na Boží jméno (mantru) je vnitřním aspektem této jóga-poethi, pak studium učení Gurua, čtení posvátných textů, rozmluva o učení, zpívání zbožných písní (bhađžanů), a provádění áráti neboli otáčení světlem či svíčkou před podobiznou Gurua, jsou jejími vnějšími aspekty. Pokud jsou tyto vnější praxe prováděny s patřičnou vírou a oddaností, pak zlepšují soustředěnost v meditaci. Také pomáhají šířit oddanost mezi lid. Příležitostně rozpravu o životech a učení světců rovněž vyvinou lásku a nadšení k duchovnímu životu, a udělí duchovní zkušenosti, které oddaného obratem naplní intenzivní vřocností.

Hledající by měl žít ve společnosti světců a naučit se tak uvědomovat si a ocenit jejich duchovní velikost. Měl by neustále myslet na jejich slova moudrosti a prohloubit svou touhu po Bohu (Guruovi). Jakmile jeho srdce začne prahnout po vizi (prožívání) Boha, neměl by promeškat moment tohoto sjednocení. Své povinnosti bychom měli vykonávat klidně a pilně. Měli bychom však myslet na to, že Bůh je skutečný kontakt, a tudíž bychom měli svolně dovolit, aby Jeho vůle převládala. Měli bychom vše odevzdat Jemu. Bůh dělá vše pro naše dobro – takový by měl být vždy náš postoj a pocit. V tom je obsažen skutečný duch sebe-odevzdání.

2. Vairagja – Nezaújatost

Oddanost či touha po Bohu si nutně žádají nezaújatost smyslovými objekty. Nelze mít smyslové potěšení a zároveň Božský blažený klid. K tomu, abychom získali blažený klid, musíme být připraveni vzdát se smyslového potěšení. Díky rozvinutí nezaújatého postoje bychom se měli osvobodit od připoutanosti k smyslovým objektům, a nadále vést spořádaný život. To samo nás oprávněně dosáhnout dalšího stupně vývoje v duchovním životě.

Mravní disciplína má dva aspekty: jeden negativní a druhý pozitivní. První (negativní) si od nás žádá odstranit naše zlozvyky a neřesti, zatímco druhý aspekt (pozitivní) od nás chce, abychom rozvíjeli poctivost a ctnost. Ego, zrozené z naší totožnosti s tělem, je otcem všech neřestí, jakými jsou chtíč, zlost, atd. Brání jak materiálnímu, tak duchovnímu prospěchu. Z toho důvodu by ego mělo být jako první odstraněno. Ti, kdo si začínou uvědomovat své špatné vlastnosti, a upřímně litují svých dřívějších přečinů, jsou očištěny prostřednictvím svého upřímného pokání. Potom si postupně osvojí dobré pocity, myšlenky a činnosti.

V našem světském životě hraje odpuštění důležitou roli. Je to naše svatá povinnost odpuštět chyby druhých a učinit je šťastnými. Tato vůle odstraňuje sobectví a rozvíjí naši dobročinnost. Ta je velmi nápomocná v duchovním životě a přispívá k jeho vývoji. Dokonce i jen trocha odpuštění udělí všem štěstí.

Hledající by měl žít v tomto světě podobně jako lotos na hladině jezera, jenž není nijak dotčen bahnem ze dna jezera. Měl by provádět meditaci, zatímco je činný ve světských záležitostech. Ve světě by měl být velice obezřetný a neměl by podléhat půvabům cizích žen a majetku (zlata) druhých. Měl by být spokojený s tím, co mu Bůh udělil. Měl by ustavičně pokračovat ve své duchovním sádhane. Kromě toho by měl vykonávat své světské povinnosti s co největší péčí a pílí. Neměl by se jim z lenosti vyhýbat. Měl by na každém kroku pozorovat a prošetřovat své chování, a měl by se neustále chovat obezřetně. Nerozvážnost je zdrojem neštěstí. Nicméně se vši vlastní obezřetností nesmíme zapomenout na to, že jedině Boží vůle samotná převládá. Proto bychom měli být vždy připraveni přijmout Jeho vůli. Ocitneme-li se v nebezpečí, měli bychom si na Něho vzpomenout, a provést, co je potřeba.

3. Světský prospěch

Dosud popsaná morální a duchovní disciplína umožňuje aspirantovi získat jak 'světský', tak 'duchovní' prospěch. Obojí je vskutku darem Boha neboli Átman. Jestliže splníme náležitě jedinou povinnost – meditování na jméno Boží ve společnosti světců, Átman nám zajistí udělí blažený klid.

Lidé jsou však neustále, den co noc, zaujati užíváním si smyslového potěšení, a to po několik životů, výsledkem čehož je utrpení, které jsou nuceni podstoupit. Hledající se může to-

muto utrpení vyhnout, pokud následuje rady svého Mistra, a provádí správně svou meditaci. Potom je požehnan štěstím jak hmotným tak duchovním.

Kdykoliv jsme nuceni čelit potížím ve svém každodenním životě, měli bychom provádět jednobodovou meditaci. Bůh potom hrozby odvrátí. Nelze je odstranit jen pomocí svého osobního přičinění. Naše přičinlivost by měla být omezena pouze na naši meditaci. To je to jediné, co můžeme a máme dělat. Místo aby lidé prováděli tuto duchovní disciplínu, stěžují si jednoduše na svůj osud. Co lze říci na adresu těchto poštelců? Meditace na Boží jméno odrazí překážky ve všech směrech. Z toho důvodu bychom měli pečovat o svou meditaci bez toho, abychom se ničím dalším neznepokojovali. Vše se potom okamžitě urovná. Tím také nabudeme stále víc duchovních zkušeností a uvědomíme si tajemství duchovního života.

4. Duchovní blaho

Duchovní blaho je konečný cíl duchovní praxe. Nazývá se také Sebe-realizace. Jenže o jeho přesném rysu panuje mnoho mylných představ. Obchodníci se zázraky snadno oklamou obyčejný lid exhibováním, při kterém předvádějí své zázraky. Ale ti, kdo milují věčné Átman, nebudou nikdy chovat v úctě takové podvodníky, protože ctí realizované světce. Někteří se pokoušejí napodobit vnějším chováním světce. Jak by mohli tito pokrytci realizovat Já a stát se opravdovými světci?

Podobně jako tomu je u obchodníků se zázraky a pokrytci, tak ani pouhé intelektuální vědomosti nemohou být zaručeným znakem skutečného světce. Sebe-realizace by neměla být znečištěna egem, zrozeným z naučených vědomostí, stejně jako by neměla být potřísněna zázraky. Proto místo maření času nabýváním těchto bezcenných věcí bychom měli být svědomitě zaměstnáni meditací a realizovat pravé Já a těšit se z blaženého klidu Já. Tato samotná duchovní disciplína je skutečným náboženstvím.

Individuální duše (džíva), jež se zrodí v tomto světě odchýlením se od Boha (Šiva), je obdařena vědomím svého originálního Božství. A když nakonec odchází ze života a splyne s Bohem, je si také vědoma svého dřívějšího Božství. Ale během života v lidském těle je ztělesněná duše očarována smyslovými objekty, přičemž zapomíná na svou Božskost. Je tudíž vtažena do světských událostí a pokládá je za skutečné a cenné. Ve skutečnosti však duše (džíva) nemá žádnou nezávislou existenci. Bůh samotný má nezávislou existenci. Proto jedinou povinností duše je meditovat na Boha a těšit se z Jeho blaženého klidu. Jakmile oddaný získá tento blažený klid, ztratí své individuální vědomí duše. Nadále žije nepřetržitě v univerzálním božském vědomí. Tímto způsobem znovu získává svou dřívější Božskost. To je osvození Jednoty. To je nejvyšší cíl lidského života.

a) Abhjása – praxe

1) Filosofický základ

Připomínání je Brahman – duchovní skutečnost, nepřipomínání je mája – světská iluze. Připomínání Božího jména (mantry) či poznání Brahman vytváří univerzální vědomí Boha, zatímco nepřipomínání Božího jména či nevědomost Brahman vytváří vědomí iluze. Univerzální vědomí Boha samotné je poznáním a vědomí iluze je nevědomostí. K tomu, abyste stabilizovali toto poznání v Sobě, potřebujete opravdovou touhu či zanícené nadšení po Bohu. Oheň spalující touhy rozstříká světlo poznání. Proto světci říkají: „Oheň je zdrojem poznání.“ Tato planoucí touha je výsledkem intenzivní oddanosti k Bohu (Guruovi). Ale tato oddanost nemůže vyrašit či vyrůst bez lhostejnosti k smyslovým objektům. Proto nám světci říkají: „Nezaujatost je zdrojem oddanosti.“ Opravdová oddanost a nezaujatost jsou vzájemně závislé. Vzájemně si oplácejí stejnou službu. Nezaujatost rozvíjí oddanost a oddanost rozvíjí nezaujatost. Jestliže takto přetrháme okovy máji a zvýšíme svou oddanost, zanícené nadšení po Bohu (Já) nám tímto udělí Sebe-poznání a dojde k sloučení s Brahman. To je stav osvobození, ve kterém je tělesné vědomí zcela odstraněno. Takto osvobozená bytost zcela pohlcená v Brahman transcenduje všechny povinnosti. **‘Tasja karjam na vidjate’** – ‘Realizovaná bytost (džňánin) nemá žádné závazné povinnosti’. Ona překonala všechny povinnosti. Její transcendentální stav lze získat meditací na Boží jméno (mantra). Musíme si vždy připomínat mantru, kterou nám sdělil duchovní mistr. Náš pohled by měl být upřený na špičku nosu. Boží jméno (mantra) by se mělo vnořit hluboko do srdce. Protože mysl je zdrojem ega, pak jakmile se mantra natrvalo propojí s myslí, vstoupí hluboko do srdce, kde se pevně usadí. Tímto způsobem, jestliže meditujeme na jméno Boží jméno (Vithaly), jenž je osobním aspektem Brahman, spolu s 21600 nádechy vytvořenými Narajánou, dojde k přeměně našeho intelektu, díky čemuž se odstraní naše zlovyky a touhy, a vytvoří se v nás ctnostné sklony a rozvine se naše oddanost k Bohu. Sáhaka potom snadněji dosahuje vize (prožívání) Boha neboli sjednocení s Guruem, Já. To je rada Mistra.

Bůh je konatel. On je hybatel. Ani stéblo trávy se nepohne bez Jeho vůle. Právě připomínání si Boha a Jeho milost učiní ze světského a duchovního života něco úžasného. Takové přesvědčení by mělo podporovat naši meditaci na mantru. Jedině pak získá meditace na intenzitě a vyvine v nás nezaujatost, tzn. nezám o bezcenné objekty. Hledající se pak stane skutečně odpoutaným. Poté jedná s odvahou a silou ducha, a vede svůj světský a duchovní život dovedně a moudře. Brzy si uvědomí, že oba životy (světský a duchovní) jsou totožné, a jsou kontrolovány a řízeny samotnou Boží milostí. Tato realizace vytvoří v jeho srdci oddanost k Bohu. Jakmile tato oddanost vzroste a vezme na sebe formu bílého plamene intenzivní touhy, hledající začne být způsobilý pro Sebe-realizaci. Potom si začne uvědomovat povahu a hnací síly vnitřního já (ega). Tomu se říká poznání (džňána). Takový je všeobecný nástin stezky k Sebe-realizaci. Hledající by tudíž měl ve světském životě rozvinout oddanost prostřednictvím nezaujatosti (odpoutanosti). Osvícení nastane díky intenzivní touze po Já a k sjednocení s Já (Guruem) dojde prostřednictvím pravidelné meditace na mantru. Jakmile se vyvine toto spojení, začne si hledající uvědomovat jak u sebe tak u druhých povahu a hnací síly vnitřního já.

3.) Blaženost skrze oddanou meditaci

Měli bychom medítovat na mantru s láskou a oddaností. Během meditace bychom se neměli cítit ospale. Je-li naše srdce plné radosti, nejsme sužováni leností či nudou. Meditaci bychom měli provádět ráno i večer alespoň jednu hodinu bez výjimky. Pravidelná meditace vyhladí všechny nečisté dojmy obdržené naší myslí během vykonávání světských záležitostí, do kterých jsme zapojeni zhruba jedenáct hodin denně. Potom si začneme uvědomovat záblesky dosažení a začneme rozlišovat mezi podstatným a nepodstatným. Naše nadšení pro meditaci poroste a postupně budeme cítit potřebu medítovat víc a víc. Začneme milovat Boha a Jeho jméno (mantru). Tato láska se bude postupně zvětšovat, až nakonec vyvrcholí v oddané sebe-odevzdání se Bohu (Já). Hledající poté uvrhne veškeré břímě na Boha. Toto naprosté sebe-odevzdání přiláká milost Boha (Guru), a umožní hledajícímu užívat si blaženosti. To jsou vzestupné úrovně (cíle) oddanosti, přičemž pevná víra je tou základní nezbytností. Pokud provádíme soustředěnou meditaci dvakrát denně, pak všechny mentální nutkání automaticky zmizí, a okamžitě si začneme uvědomovat, že náš Sadguru je k nám přitahován sám od sebe.

Měli bychom provádět svou meditaci tímto předepsaným způsobem. Pokaždé bychom měli zjistit, zda řádně opakujeme mantru, a zda je náš pohled správně zaměřen na špičku nosu. Když se cítíme ospalí, měli bychom zadržet dech do té doby, než si asi pět až desetkrát mentálně nezopakujeme mantru. Tato kontrola dechu odstraní podřimování.

Upřený pohled a opakování mantry bychom neměli zanedbávat. Měli bychom láskyplně pozorovat Vastu (jemné objekty), které se před námi objevují samy od sebe. Jak prohlašuje **Namadéva**: „Náš Pán (Guru, Já) je mocný a blahobytný. Jsem připraven vsadit celý svůj život, abych prokázal pravdivost tohoto tvrzení.“ Tomuto prohlášení bychom měli bezpodmínečně věřit a měli bychom se snažit chovat v sobě toto mínění o Bohu. Potom budeme mít stejnou zkušenost.

Namadéva

4.) Meditace za jakýchkoliv okolností

Od lidí se chce, aby uctívali Boha, touží-li rovněž po úspěchu ve svém světském podnikání. Tento přístup vede ke vzniku světských náboženství, které lidé využívají ve svůj světský prospěch. To však není to nejdůležitější. To vám nepřivodí spokojenost ve vašem životě. Naopak člověk by měl přijmout stezku duchovního náboženství a pokusit se stát sám Bohem (Já) prostřednictvím řádné oddanosti. Měl by se naučit zvyknout si na nepříjemná místa a nepříznivé podmínky, do kterých se na základě Boží vůle dostal, a nikdy by neměl přestat s meditací na mantru, ať už z jakýchkoliv důvodů. Měl by neustále meditoval jak ráno, tak večer, a tím zvyšovat počet opakování mantry. Měl by tímto způsobem zvětšovat poklad v pokladnici, které si cení. To odstraní všechny překážky na jeho cestě oddanosti a odměnou mu bude mentální klid a radost. A díky milosti Boží od něho nebude již žádáno, aby nadále čelil obtížným situacím. Bůh (Já, Guru) bude udržovat jeho oddanost v rozradostněném stavu. Moc Božího jména (mantry) ho bude chránit – to zaručuje Šrí Bhausaheb Maharadž.

5) Dva druhy oddanosti

Oddanost je dvojí: Oddanost propojená s touhou (‘zaujatá oddanost’) a oddanost zbavená jakékoliv touhy (‘nezaujatá oddanost’). Lidská chtivost způsobuje, že si člověk libuje v oddanosti s touhou. Tato zaujatá oddanost hromadí zásluhy, o tom není pochyb. Ale tyto zásluhy nejsou trvalého rázu; jsou pomíjivé. Přispívají k dočasnému osvobození, jakým je Salokata neboli přebývání v nebeské sféře Boha a Samipata neboli přebývání v blízkosti Boha. Jakmile dojde k vyčerpání zásluh, hledající je z této sféry vyvržen nazpět do samsáry. Podobně prchavé jsou pozice Indry, Šivy a jiných božstev. Ale Sebe-poznání ve formě Sebe-realizace zís-

kané prostřednictvím milosti Satguru adeptovi udělí osvobození zvané **Sajudžjata** neboli stálou svobodu a trvalé spojení s Bohem. Realizovaní světci se tak natrvalo ztotožní se svým Já. Jsou proto osvobozeni od koloběhu znovuzrození. Lidé, věnující se zaujaté oddanosti, musí podstoupit útrapy spojené se zrozováním a smrtí. Z toho důvodu cestu, kterou nám nabízejí běžní představitelé církví a náboženských společenství (kteří poskytují odměny svým poslušným členům), nelze nijak přirovnávat k stezce Sadguru, která adeptovi uděluje Sebe-realizaci prostřednictvím autentické spirituality. Pokládat obě cesty za rovnocenné je prostý klam. Jedna cesta přináší prchavé zásluhy, zatímco druhá cesta uděluje věčnou Sebe-realizaci, osvobození a sjednocení s Bohem. Jedna cesta vtahuje hledající do koloběhu zrození a smrti, zatímco druhá mu uděluje věčnou formu (bezforemnost) jeho vlastního Já.

6) Oddanost by měla být vždy nezaujatá

Syn uposlechne svého otce, neboť pokládá za svou povinnost být takto poslušný. Jedná na příkaz svého otce bez očekávání nějaké odměny pro sebe. Když je dítě malé, učí se pokládat tyto příkazy jejich uposlechnutí jednoduše za svou povinnost, čímž sestává laskavé ve svém chování. A tato laskavost, je-li praktikována po dlouhé období, dává dotyčnému možnost získat uznání a morální věhlas své rodiny, s dosahem až do předcházející čtyřicáté druhé generace.

Otec, jenž je potěšen tímto čestným chováním svého syna, se snaží splnit všechny jeho touhy, aby ho učinil šťastným. Neustále se stará o jeho blaho, hájí jeho důstojnost, a snaží se pozvednout jeho slávu. Takový je výsledek nezaujaté lásky a služby ve vztahu otec a syn.

Podobně protože je Bůh našim společným otcem, zaslouží si naši nezaujatou oddanost – meditaci. Měli bychom provádět zbožnou meditaci s ryzím přáním šířit slávu Boha a oddanost k Němu všude kolem. Neměli bychom od tohoto konání očekávat světský zisk. Je-li meditace prováděna tímto nezaujatým způsobem, Bůh splní všechny touhy svých oddaných. Tato nezaujatá oddanost způsobí, že se jak světský, tak duchovní život stane nádherný a úspěšný.

7) Vyhni se touhám a dosáhni Boha

Naše mysl navenek projevuje oddanost, uvnitř však touží po potěšení ze smyslových objektů. Získáme-li nějaký světský prospěch a zisk z oddanosti, považujeme to za skvělou odměnu, a začneme vystupovat na veřejnosti v přetvářce, že nezbožňujeme nic než toto uctívání. Ve skutečnosti se však dál honíme za smyslovými objekty. Získá tato bytost opravdové štěstí tím, že žadoní po objektech? Nicméně člověk je k smyslovým objektům pevně připoután vzhledem ke své vnitřní touze po smyslovém potěšení. Stará se hlavně o světský užitek a má

obavy ze ztráty; z toho důvodu je zaujat smyslovými objekty jak ve svém osobním světském životě, tak i v tom duchovním. Nezaobírá se tudíž pravou oddaností a uctíváním Boha (Já, Gurua). Co pro něho může Sadguru udělat, není-li schopen vůbec kontrolovat mysl? Světci proto vysvětlují, že nejprve je třeba umět kontrolovat vlastní mysl, a až potom může začít hledání Já (Boha neboli vlastní přirozenosti)!

Dokud se nevzdáme své touhy po smyslových objektech, nemůžeme dosáhnout Boha (Já). Ale toto si není schopen nešťastný ubožák vůbec uvědomit. Oddanosti nevěnuje sebelepší pozornost. Zcela ji opomíjí. Tak mocná je přitažlivost k smyslovým objektům. Může se vůbec někdy stát bídny otrok smyslů králem oddanosti?

8) Kontrola nad těkavou myslí?

Mysl je extrémně přelétavá a vrtkavá. Je velmi obtížné kontrolovat její potulování. Pudově prahne po smyslových objektech. Meditaci nemá v oblibě. Je tu pouze jedna metoda, pomocí níž lze mít kontrolu nad myslí.

Světec **Kabír** říká: „Nevšímejte si mysl, ale těla.“ Mysl si může jít, kam se jí zachce, ale tělu by nemělo být dovoleno následovat ji. Jestliže tělo nenásleduje mysl v její honbě za

Kabír

smyslovými objekty, samočinně se od nich po nějaké době odvrátí. Tato praxe odstraní přelétavost mysli a rozradostní naši duši. Jen si všimněte, jak mysl pokoušela i takového světce, jakým byl Samarth Ramdás. Třebaže nevedl světský život, stejně ho mysl sváděla. On však kontroloval silná nutkání své mysli tím způsobem, že nedovolil svému tělu, aby je uskutečňoval, a choval se tak, aby neznescvětil svou oddanost ke svému mistrovi.

Tímto způsobem dosáhl dokonalého štěstí a věčné slávy ve světě trvající dodnes. Měli bychom si neustále připomínat dluh, který je třeba splatit za vše, co nám poskytli velcí světci; měli bychom mít plnou víru v jejich učení, a jednat podle jejich instrukcí. Potom bude náš světský i duchovní život obdařen blahem. Z toho důvodu bychom měli přísahat, že se nebudeme dotýkat bohatství a ženy, náležící jiné osobě, a že budeme

provádět meditaci na Boží jméno s plnou vírou. Ti, kdo berou medicínu v podobě Vithaly (Boží jméno), by měli rovněž přijímat jen přiměřené množství potravy.

Měli bychom hluboce rozjímat o rčení: „Oheň je zdrojem osvětlení a chlad zdrojem oddanosti.“ Připoutanost k smyslovým objektům způsobuje zapomnění Božího jména. Vzhledem k tomu, že si člověk nepřivykne provádět pravidelně meditaci, touhy mysli ho neopustí. Neosvobodíme se od tužeb, jež nás připravují o naše skutečné štěstí. Pokud upevníme svou vůli a využijeme všechny své smysly k meditaci, kterou budeme provádět s důkladnou pravidelností, pochopíme přirozenost všech svých vnitřních mentálních nutkání a tužeb. Potom získáme mentální rovnováhu a naučíme se rozlišovat podstatné od nepodstatného a budeme se těšit ze všude přítomného blaženého klidu.

9) Správné využití lítosti

Mája neboli připoutanost je dvojího druhu: 1) světská, 2) duchovní připoutanost.

Proto musíme nahlížet na každou událost v životě z hlediska těchto dvou aspektů. Světský aspekt je spojen s tělem a duchovní aspekt s duší. Moudří lidé jsou schopni si uvědomit povahu duchovní Máji (iluze). Z toho důvodu bychom měli věřit slovům světců a pokládat je za hodnověrné autority. Nejsme-li smýkáni utrpením, měli bychom pravidelně a s radostí praktikovat meditaci na Boží jméno po dobu, jak je to možné. Potom přestaneme vnímat silnou a palčivou bolest způsobenou útrapami světského i duchovního rázu, které nás případně postihnou.

Světec **Tukarám** úzkostlivě sloužil den co noc svým rodičům. Zároveň s touto službou praktikoval meditaci. Proto když se od něho chtělo, aby pocítoval velkou lítost při skonu své matky, pochopil, že Bůh ho zbavil úzkostlivě celodenní služby matce, a dal mu možnost věnovat se v klidu své meditaci. Tyto myšlenky vyjádřil v následujícím Abhangu (zpěv):

Tukarám

Tuka říká: „Můj otec zemřel, nevěděl jsem to. Poté jsem byl osvobozen od světských starostí. Nyní můj Pane, jsi ty a já sám ponechán; Nikdo se nebude mezi nás plést. Moje žena zemřela a získala svobodu; Pán mě osvobodil od připoutanosti. Můj syn zemřel, to bylo pro mě dobré. Pán mě osvobodil i od této připoutanosti. Moje matka zemřela v mé přítomnosti. Moje úzkost se od té doby vytratila.“

Tyto myšlenky jsou výsledkem světského aspektu. Nyní se věnujme duchovnímu aspektu, který je ve skutečnosti velmi pronikavý a hluboký. Ale moudrá bytost jej snadno pochopí. Lítost (soužení) je výsledkem naší péče o tělo. Ale slovo 'Dukkha' (lítost) je použitelné pro 'Átman'. 'Du' značí v jazyce maráthí 'Dura hone', což znamená 'zmizet, rozpustit se'. 'Kha' značí 'Kharja ritine', tedy 'v pravém smyslu či upřímně'. Jestliže upřímně jednáme podle instrukcí svého Mistra, jsme schopni rozvinout vlastní Sebe-uvědomění, což má za následek rozpuštění starostlivosti, která nás souží. Jestliže tento skrytý hluboký význam slova 'Dukkha' pronikne hluboko do srdce, poskytnete nám toto uspokojení. „Ten, jehož srdce je ryzí, nepotřebuje bezesporu žádné rady.“ Vždy bychom si měli připomínat tento výrok a využívat svůj čas k praktikování meditace podle následujících instrukcí (**Katta**):

- 1) Pravidelnost,
- 2) Pevné odhodlání,
- 3) Stabilní pozice,
- 4) Pohled na špičku nosu bez těkání,
- 5) Mentální opakování mantry (Náma) spolu s nádechem a výdechem,
- 6) Upřímná láska a radost.

To je ten nejlepší postup, který by si měli ušlechtilí aspiranti osvojit. Náš postoj přináší odpovídající výsledky. Dobro přináší radost a zlo naopak lítost. Meditace na mantru (Boží jméno) sdělenou Sadguruem umožní hledajícímu získat stejnou pozici, jakou má Satguru. Tudíž musíme vnímat, že vše se děje podle vůle Boží a tedy pro naše dobro, a na základě toho vést svůj život v klidu a míru. Měli bychom oznámit své vnitřní soužení svému Guruovi a být vždy zaměstnání meditací na Boží jméno (mantru). To nám udělí všude přítomný blažený klid.

10) Neustálé uvědomění vlastní duchovní služby

Pokud jsme si stále vědomi své duchovní služby, naše praktikování meditace bude pokračovat s nezmenšenou intenzitou. Jestliže Bůh udělí někomu vznešené postavení, dotyčný přirozeně cítí tuto významnost, a začne se chovat patřičným způsobem, odpovídajícím jeho novému postavení. Zapomene na svou ubohou minulost, opustí své dřívější opovržením hodné chování a přijme nové, jež je přiměřené jeho novému postavení. Podobně jestliže někdo začne přijímat ideu, že je moudrý sádhaka (adept), a provádí podle toho meditaci, dosáhne této pozice pohroužením v meditaci. Měl by se však v mysli držet zásady: „Připomínání si Božího jména (Nama) je duchovní skutečnost, kdežto zapominání na Boží jméno je světská iluze.“ A měl by se podle toho věnovat praktikování meditace, neboť opakování Božího jména (mantry) je meditace.

Oddanost k Bohu si žádá nezbytné podpory ve formě lhostejnosti k světským objektům. V zájmu správného vývoje oddanosti je zapotřebí cítit naprostou nezaajatost. Dokud se naše mysl alespoň částečně nestáhne ze světského života, nedokáže vůbec praktikovat meditaci. Platí zásada: „Oheň je zdrojem poznání.“ K nabytí poznání či osvícení musí být rozničen oheň spalující tužby. Je to právě ona silná touha po Sebe-poznání, napevno usazená v srdci, která dovede adepta k realizaci Boha (Já).

Podobně platí: „Mysl je zdrojem ega (vnitřního bytí či srdce).“ Neustálá praxe mentální meditace na mantru (Nama) umožní mantře, aby pronikla hluboko do srdce. To přinese okamžité duchovní zkušenosti. Poté si uvědomíme svou vlastní přirozenost. A rozvineme 'rozlišovací schopnost', díky níž se naučíme rozlišovat mezi podstatným a nepodstatným. Měli bychom být také schopni poznat, jak každý faktor v našem světském životě dokáže přispět a sloužit našemu duchovnímu vývoji. K tomuto účelu bychom se měli upřímně a nekompromisně snažit rozvinout jak intenzitu, tak dobu vlastní meditace tím, že ji budeme provádět s plnou pozorností pokaždé o trochu déle. Jestliže se doba trvání meditace zvýší, naše nadšení z ní se také postupně zintenzivní. Proto bychom se měli snažit uvědomovat si svou duchovní službu.

11) Planoucí oddanost

Všichni by měli prohlubovat jak meditaci, tak oddanost. Svátky plné oddanosti (tzv. sap-tahy) by měly být oslavovány s velkou slávou a vznešeností. Bůh pak bude potěšen a znáso-bí blaho, které prožíváme.

Jenže náš egoismus zanášá do těchto zbožných oslav nevědomky strojenost a neupřímnost. Vnitřně cítíme lenost, jsme unavení a znechucení, přesto navenek demonstrujeme formální projev nadšení. Není to nic než přetvářka a neupřímnost z naší strany. Je to právě tento postoj, kterým si vytváříme svého vnitřního nepřítele. Z toho důvodu i přesto, že provádíme zbožnost a pravidelně meditujeme na Boží jméno, upadáme do ubohosti a trpíme sarkasmem a emoční vyprahlostí. Takový člověk pak žádnou radost z oddanosti nezakouší. Neustále pamatuje na smyslové potěšení, ve kterém si libuje, a tuto falešnou hru si opakovaně vychutnává. Ale snaží se ji ukryt před ostatními tím, že navenek vykazuje projev lhostejnosti k smyslovým objektům. Měli bychom se naučit zakoušet stejnou radost z meditace, jakou cítíme ze smyslových objektů. A tato radost by měla zůstat neochvějná a pevně zapuštěná v našem srdci. Je třeba, aby se v našem srdci napevno usadila. Potom si uvědomíme skutečnou přirozenost Boha a oddaného, jakož i vztah existující mezi nimi.

12) Přeměna emocí

Naše sádhana by měla přinést probuzení a přeměnu emocí. Naše touhy by měly být přeměřovány od objektů k oddanosti ke Guruovi; hněv k sebe-kontrolě neboli kontrole smyslu; chtivost k získání posvátné vody (**Tirtha**) a milostivého daru (**Prasad**) od světců; přitažlivost k přátelství s dobrem; arogance ke zkaženosti a zlu; a odpor by měl být určen pro světský život.

Stejně tak by měla být naše touha vedena k rozvoji oddanosti; měli bychom být naštvaní na své oddělené (omezené) tělesné vědomí a měli bychom být opilí vizí duchovní entity – Vastu; to znamená, že bychom měli být nadšení při zření Toho. Nakonec bychom měli být nedůvěřiví vůči iluzi. Jestliže je všech těchto šest emocí převedeno tímto způsobem, naše zlé myšlenky se vytráť. Poté začneme díky blahodárné změně v našem intelektu přijímat dobré myšlenky a získáme spásu.

Měli bychom být stále více přitahováni k duchovní entitě (**Vastu**) a lásce k Božím jménu (Nama). Měli bychom medítovat na Boží jméno, s očima napůl otevřenými. Poté transcendujeme povinnosti světského života. Mít vizí duchovní entity (Vastu) s napůl otevřenými očima je samo o sobě sahadža samádhi neboli spontánní sjednocení s Bohem. Pouta světského života budou přetrženy poté, kdy toto realizujete. Hledající se tak osvobodí z jejich sevření. Třebaže žije a běžně se pohybuje mezi vlivy všech smyslových objektů (guny neboli kvality), ve skutečnosti je transcenduje a stává se Nirguna (bez kvality). Tato stezka k Bohu mu uděluje věčnou vznešenost Sebe-osvícení. Získává jak Bindu, tak Tirtha. Dostává se mu vize **Bindu** – duchovního atomu (světla), a těší se z chuti **Amrita** – duchovního nektaru; nakonec je s nimi sjednocen a stává se nesmrtelný a věčný. Zbaví se svého dlouho přetrvávajícího osobního (omezeného) vědomí a rozvine vědomí Já – univerzální vědomí Boha. Tímto dosáhne Božskosti.

K tomuto naplnění je zapotřebí, aby Boží jméno proniklo hluboko do srdce (vnitřního bytí); vize by měla být upřena na Vastu na špičce nosu či v duchovním (třetím) oku. Jedině pak dojde sádhaka naplnění ve svém životě. Dosáhne ryzí důstojnosti, která mu umožní užít si obdivu přicházejícího ze třech světů.

13) Vnitřní a vnější aspekty oddanosti

Meditace na Boží jméno je vnitřní aspekt oddanosti. Čtení posvátných knih (pothi), zpívání na oslavu Boha (bhadžány), otáčení zapálenou svíčkou či lampou před obrazem Boha, Gurua (arátí), to vše jsou vnější aspekty. Neměli byste pokládat tyto činnosti za doplňky, kterým je možné se vyhnout. Protože nám byly Sadgurem přikázány, měly by být prováděny s upřímnou vírou. Tyto aktivity nám pomohou prohloubit naši meditaci na Boží jméno (mantru). Přispějí též k zlepšení zdravotního stavu. Pokud se tato idea pevně usadí v srdci, budeme schopni cítit skutečné prožívání Já, a těšit se z blaha vycházejícího z tohoto prožívání.

Je pravda, že pouze **Kakadárati** (zpívání brzo ranních bhadžanů a kroužení svíčkou či lampou okolo obrazu Boha či Gurua za svítání) nás nedovede přímo ke spáse. Ale jelikož je tato činnost prováděna ráno za úsvitu, odstraní mátožnost z očí, odežene lenost a dřimotu a zvýší kvalitu meditace. Z toho důvodu bychom měli využít tuto pomoc, abychom si tím svou meditaci usnadnili.

14) Potřeba vnějších aktivit oddanosti

Neměli bychom zbytečně přeceňovat tyto vnější aktivity oddanosti. Stejně tak bychom je však neměli neuznávat či zavrňovat. Avšak měli bychom pečlivě rozpoznat jemnou odlišnost mezi nimi. Světci jsou žádáni, aby věnovali pozornost také těmto vnějším doplňkovým aktivitám v zájmu šíření oddanosti. Jestliže jsou správně uskutečňovány, sláva oddanosti k Bohu se tím výrazně pozvedne.

Sadguru je dobře obeznámen se všemi těmito záležitostmi. Podle Šrí Samarthya Ramdase (autor knihy Dasboadh) Sadguru ve skutečnosti nic nepotřebuje. Proto je třeba poznamenat, že být zcela zaujat čtením posvátných textů či prováděním bhadžanů je znakem Gurua a ne Sadguru. Lidé však tyto aktivity pokládají za typický znak náležící Sadguruovi, což není správné. Charakteristické rysy Sadguru jsou ve skutečnosti zcela odlišné. Spojuje v sobě typické znaky Gurua spolu s rysy Sadguru; ty první jsou projevy tělesného vědomí, a ty druhé plody univerzálního vědomí Já. Sadguru vykonává výše uvedené vnější projevy oddanosti pomocí tělesného vědomí důkladně, avšak vnitřně je zcela ztotožněn s Já. Všechny tyto vnější aktivity a funkce vykonává v zájmu šíření slávy Boží a oddanosti k Bohu mezi ostatní. Avšak uvnitř není k ničemu z toho připoután.

Samartha Ramdas

15) Duchovní svátky zvyšují zapálenost

Svátky zvané saptah jsou oslavovány s velkou okázalostí a radostí. Jsou-li takové svátky oslavovány s náležitou vírou a oddaností, pak přispívají našemu mentálnímu rozradostnění. Vyprávění či poslouchání příběhů o duchovním životě a zkušenostech světců během duchovních svátků velmi pozvedává naši radost, lásku a nadšení pro duchovní život.

Stezka oddanosti má dvě možnosti: jednou je světská oddanost, související se světským životem, a druhá je duchovní oddanost, vztahující se k duchovnímu životu. Vzhledem k tomu, že světskou oddanost praktikujeme již po dlouhou dobu, a protože jsme zakoušeli a těšili se z požitků, které tato oddanost přinášela, vyvinuli jsme k ní připoutanost. Proto považujeme tento druh oddanosti a požitky, které z ní vycházejí, za něco skutečného. A je proto pochopitelné, že ke světu (světským objektům) cítíme oblibu a zapálenost. Ale vzhledem k tomu, že jsme zřídka prováděli duchovní oddanost, nedostává se nám duchovních zkušeností, a proto si neuvědomujeme její skutečnou hodnotu a důležitost. Proto odmítáme věřit tomu, že existuje blažený klid vycházející z této oddanosti k Bohu (Guruovi, Já). Přirozeně že pak tuto oddanost nechováme v oblibě a ani se upřímně nesnažíme o její dosažení. Ale jakmile pocítíme blažený klid, který z ní vychází, láska a radost, kterou potom prožíváme, je zkrátka nepopsatelná.

Abychom se těšili z tohoto klidu, musíme praktikovat meditaci s plným zápalem v srdci. Toto zanícení bude přinášet lásku k duchovní oddanosti a upevní a prohloubí vlastní oddanost k Bohu (Guruovi).

Následně bude plodit lhostejnost k smyslovým objektům, což je opravdovým zdrojem pravé duchovní oddanosti. Rovněž se tím prohloubí naše touha po Bohu (Guruovi), což je zdroj – oheň poznání či osvícení. Avšak toto vše zcela závisí na naší bdělé duchaplné meditaci. Měli bychom se proto snažit zvyšovat dobu meditace a prohlubovat soustředěnost při této praxi. Rozšíření doby trvání postupně zintenzivní naši koncentraci a oddanost. Poté začne sádhaka (adept) spontánně vše chápat. Nebude potřebovat nějaké další slovní instrukce.

Světský život a duchovní život, dvojnost a Jednota, odsouzení a chvála – to jsou protiklady, ve kterých bez pomoci jednoho nemůžeme pochopit to druhé. Identickou rovnost obou protikladů nelze pochopit bez dvojnosti; za nepřítomnosti odsuzování by nebyla uvědoměna hodnota chvály. Podobně bez pomoci světského života nemůže být duchovní život správně realizován. Světský život samotný je hanebný, o tom není pochyb. Avšak jeho podpora je vcelku nutná k dosažení chvályhodného duchovního života. Toto vše musíme realizovat správně a prostřednictvím náležité praxe meditace získáme lásku a blažený klid duchovního života.

16) Naslouchání a rozjímání ve společnosti sádhaků přináší blažený klid

Měli bychom se snažit žít ve společnosti blaha (sádhaků). V době pořádání duchovních svátků budeme mít možnost setkávat se s opravdovými uctívateli. Meditace v jejich svaté společnosti a diskuze na duchovní téma, které vedou, umožní všem těšit se z radosti, vyvstálé při těchto setkáních.

Naslouchání duchovních rozprav utiší mysl. Čas strávený posloucháním těchto rozprav nelze pokládat za promarněný. Z toho důvodu bychom měli opakovaně číst stejné knihy a poslouchat stejné rozpravy. Tuto praxi bychom měli provádět neustále. Šrí Gurulingadžangam Maharadž podotýkal, že tato praxe je pro hledajícího stejně tak dobrá jako meditace. Tudíž bychom se měli pravidelně věnovat naslouchání duchovních rozprav.

Texty bychom však měli číst s patřičnou pozorností. Měli bychom se snažit pochopit každou část textu a uvědomit si jeho podstatu. Nabytí duchovního poznání by nemělo být pokládáno za zbytečnou snahu. Měli bychom se snažit sami na sobě zažívat poznání takto pochopené. Potom pronikne hluboko do srdce. Avšak zároveň s tím bychom si měli pozorně všimnout toho, zda to nelichotí našemu egoismu.

17) Horlivá dychtivost udělí vizi Átman

Ve světském životě člověk věnuje důkladnou pozornost péči o své tělo. Zanedbává tak to podstatné, tedy neuvědomí si, že tato pozornost oddaluje příchod duchovní zkušenosti. Pokud však místo toho začne věnovat stále více pozornosti realizaci pravého Já (Átman), nebude potřebovat mnoho času k získání duchovní zkušenosti, a zároveň nebude zasažen nečistotou. Jenže člověk si většinou od narození uvědomuje sebe pouze jako tělo. Pokládá se za tělo a vůbec si není vědom svého Já (Átman). I přesto by se měl aspoň na chvíli snažit zjistit, zda si připomíná Boží jméno (mantru), zda je jeho pohled fixován na špičku nosu, a zda má vizi Vastu. Měl by si neustále připomínat následující doporučení:

Uctívejte Gurua a meditujte na jeho Formu,
neboť Bůh sídlí v Jeho těle.“

Měli byste se držet společenství těch sádhaků, jejichž mysl je naplněna Božím jménem a formou. Tím se ve vás roznítí oheň dychtivosti, jenž vám okamžitě udělí vizi Átman.

18) Věnujte vše Bohu

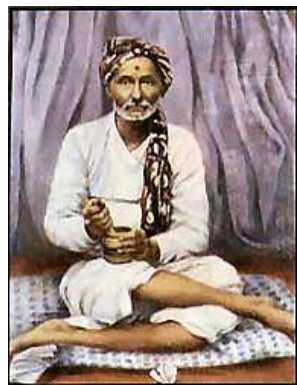
Měli bychom šikovně, moudře a rozvážně vykonávat své povinnosti. Přesto je třeba si stále si držet v mysli, že Bůh je všemocný, a Jeho vůle je ta nejvyšší, a podle toho bychom měli jednat. Musíme se vždy podrobit Jeho příkazům. Neměli bychom marnit svůj život v zajetí klamu, že jsme to my, kdo je konatel. Nikdo v minulosti nezesnul s tím, že by se zcela vyrovnal se všemi závazky, které po něm zůstaly. My budeme čelit stejnému osudu dříve či později. Z toho důvodu si musíme vykonávat své povinnosti a připomínat Boha ať už procházíme jakýmkoliv těžkostmi ve světském životě. Nikdy bychom neměli být pod vlivem klamu přesvědčeni, že jsme konateli. Měli bychom mít vždy pocit, že Boží vůle jediná má převládat. Stručně řečeno svou mysl, intelekt a vůli bychom měli věnovat Bohu. Tyto nástroje je třeba používat k uvědomění si Boha a snaze podřídit se Jeho vůli.

19) Naprosté Sebe-odevzdání

Vzhledem k tělesnému vědomí se v naší mysli plodí mnohé přizemní ideje a pocity. Avšak ty pocity a ideje, které jsou vznešené a hluboké, a jež harmonizují s božstvím v nás, jsou bezprostředně vykonávány Bohem, neboť On je Příbytkem soucítění. Bůh vyplní všechny naše upřímné touhy. Z toho důvodu spočívá naše skutečné dobro v dobrovolném přijetí Jeho příležitostných vykonání. Ve svém světském životě můžeme něco získat či utrpět ztrátu, můžeme prožívat štěstí či utrpení. Během těchto prožitků musíme být oddáni Bohu, zcela v něm být pohrouženi, a pokládat každou událost za prospěšnou, neboť se jedná o produkt Boží vůle, tedy pro naše nejvyšší dobro. Měli bychom tudíž být zbaveni starostí a plně se věnovat připomínání si Boha. Vše pak bude spontánně uskutečněno. To je skutečné Sebe-odevzdání.

Śrī Gurulingadžangam Maharadž

Śrī Bhausaheba Maharadž

Část 1

Stezka

b) Vairágja – nezaujatost

20) Neměli bychom zapomínat na duchovnost ve svém světském životě

Udržovali jste s námi srdečný důvěrný vztah v době, kdy jste prožívali duševní pohodu, a byli jste s námi pravidelně v kontaktu prostřednictvím dopisů, které jste posílali. Toto spojení přispívalo rozvoji naší vzájemné náklonnosti. Ale v poslední době, kdy jste byli zaneprázdněni svými světskými záležitostmi a neměli mnoho volného času, zdá se, že jste na nás zapomněli, což je dost překvapující. Ve světském životě si člověk nemůže dovolit být nepozorný; musí být bdělý. Jinak utrpí okamžitě ztrátu. Ale v duchovním životě si může dopřávat zanedbávání povinností. Avšak ztráta, která je tímto utrpěna, třebaže je obrovská, je neviditelná. Měli byste si však velice jasně pamatovat, že jak světský, tak duchovní život, jsou vedeny silou Boha samotného. Z toho důvodu byste neměli opomíjet duchovní život. Měli byste den po dni stále více času přidělovat meditaci na Boží jméno a provádět tuto praxi s láskou, pravidelností a pevným odhodláním. Někteří oddaní pravidelně přicházejí do Inčgiri, když je úplněk. Protože věnují upřímnou pozornost rozvoji své oddanosti, ta přirozeně roste. Oni takto slouží Mistrovi. Jestliže někdo dodržuje určité dobrovolné zvyky, pak zachování duchovního života je tím nejdůležitějším. Pokud ho nebude udržovat, zapomene na uctívání, a stane se zaslepen a ošálen vášní. Proto by měl upřímně dodržovat blahodárné duchovní předpisy v životě.

21) Moudrý adept by se měl zúčastňovat jak světského, tak duchovního života

Píšu vám pár dopisů a také vám ústně sděluji, že je třeba věnovat náležitou pozornost svému duchovnímu studiu. Jenže vy, abyste se vyhnuli určenému studiu, mi místo toho vykládáte vznešené filozofické koncepty a principy. Tato činnost však není tím pravým rozjímáním, které je třeba uskutečňovat. Adept, který vykonává své povinnosti jak ve světském, tak duchovním životě, je skutečně moudrý.

Měli byste se skutečně věnovat svému studiu, abyste dokázali správně vykonávat své světské povinnosti. Pokud se snažíte zanedbávat opravdové studium s výmluvou, že věnujete pozornost duchovní (intelektuální) disciplíně, my oba pak budeme vystaveni veřejnému zavržení. Proto se řádně věnujte svému studiu a rovněž praktikujte meditaci na Boží jméno upřením zraku na špičku svého nosu. To vám zajistí úspěch ve všem. V žádném případě si pak není potřeba dělat s něčím starosti.

22) Dhrtarastra nepochopí Vidur-niti

Špinavé peníze, nečestně získané, učiní z člověka drzého neomalence. Jeho intelekt se stane ošálený a jeho rozum bude zničen. Dokud si bude uchovávat tento majetek, zůstane přemožen ohavnými pocity a zvrácenými touhami. Tímto si navykne na zhýralé chování a zvyky, které ho zbaví veškerého majetku, až nakonec upadne do zavrženíhodné chudoby. Ale ani pod těmito bídnými okolnostmi se nezabývá svých chyb a klamných představ. Stejně jako opakované mravní doporučení Vidura nedokázalo odstranit klam z Dhrtarastrova intelektu, ani mylné představy neomalené osoby jen tak nezmizí, i kdyby se jí dalo nespočet rad. Náchyllost či náklonnost k špatným zvykům ji neopustí, neboť je oslepena klamem, jenž zapustil pevné kořeny v intelektu.

Nezasloužili by si podobně ti, jenž navzdory získanému pozhřebání od Sadguru a provádění sádhaný ještě nezakusili vizi Boží záře, stejné oslovení – Dhrtarastrové? Jak potom mohou pochopit Vidur-niti? Jsou schopni pocítit potěšení vycházející z následování doporučení od Sadguru ve smyslu 'Osvojte si mravní chování vystříháním se svých zhoubných tužeb'? Proto nám náš Sadguru opakovaně radil, abychom se zřekli svých lehkomyšlných klamných představ a chovali se mravně.

23) Pýcha značí propad

Člověk si ve svém světském životě žádá peníze, dům, majetek, ženu, děti, atd. To vytváří v jeho srdci pocity touhy, sobectví, chtíče, zlosti, lakomství, atd. Spolu s tím se jeho ego zvětšuje a on se snaží získat ocenění a slávu. Toto se odehrává v jeho světském životě. V duchovním životě se však od něho chce, aby se vnitřně vzdal všech těchto pozemských emocí a pokládal oddanost k Bohu za vše potřebné a nic další nepovažoval za důležité vlastnit. Takový člověk začne s upřímností naslouchat posvátné rozpravě, vroucně uctívat Boha, a meditovat na Boží jméno. Zároveň však začne pocítovat: „Já jsem oddaný, jsem nepřipoutaný“, přičemž na to je pyšný, čímž se stává obětí jemného egoismu. I když se odvrátil od světa, objekty jeho egoismu zůstávají s ním, tudíž žádný objekt slávy ho nedoprovází. Takže tento člověk proka-

zuje naprostý neúspěch jak ve světském, tak duchovním životě. Kdo je potom skutečně velkou bytostí? Koho sláva je věčná? Jen světec, jenž se vzdá egoismu, a realizuje totožnost se svým Já, se těší věčnému uznání a slávě.

24) Vnitřní očista skrze pokání

„Já jsem hříšník; já jsem odporný zlý člověk! Ve svém dětství jsem v důsledku nevědomosti spáchal špatné činy. Ó Bože, měj se mnou slitování a odpusť mi!“ Pokud chováte takové pocity a jste sežehnuti intenzivním pokáním, vaše srdce se tím automaticky pročistí. A ten, jehož srdce je očištěné, nepotřebuje žádné další rady. Měli byste proto zapomenout na své minulé hříchy a přestat se jimi nadále znepokojoval. Poté byste měli pokračovat v meditaci na Boží jméno (mantru).

25) Potřeba odpuštění a shovívavosti

Dharma neboli služba prokázána v úctě k učení je dvojího typu – světská a duchovní. Ani světská služba není v současné době dodržována. A natož ta duchovní! Lidé se starají pouze o formu; slouží a pečují jen o svá těla. Ale nikde nenajdeme výskyt ryzí Svadharmy. V této světské sféře (službě) hraje odpuštění důležitou roli a proto má velký význam.

Nemělo by nám vadit, jak se k nám lidé chovají. Neměli bychom se starat o to, že s námi špatně zacházejí. Měli bychom jim ochotně odpouštět a činit je šťastné. Věřitel by se měl vcítit do pocitů strádání dlužníka. On trpí kvůli svým špatným činům a touhám. Měl by mu proto prodloužit splatnost a poskytnout mu náležitou pomoc v jeho tísní. To je patřičná služba. Podobně by měl otec odpustit svému synovi a učitel svým žákům, i kdyby spáchali tisíce hříchů. Je povinností starších učinit své syny a žáky šťastné tím, že jim poskytnou své vlastní dosažené postavení. Pokud se zapřisáhnou uskutečňovat takovéto služby, jejich mysl bude zaujata potřebou učinit druhé šťastné. Z toho důvodu se přirozeně přestanou zajímat o svůj osobní zisk či ztrátu. Budou věnovat mimořádnou pozornost své Svadharmě – tedy jen zvláštní službě shovívavosti a laskavosti. Tudíž tito lidé dosahují vznešenosti a dokonalé blaženosti v životě.

Jak však lze dosáhnout této velikosti a blaženosti bez toho, aby sami nevyhasli? Lidé se nestarají o zachování ani té světské služby (Dharmy), jak by potom mohli pochopit duchovní službu (Dharmu) Seberealizace? Sami to nemohou nikdy pochopit, ani kdyby prováděli obětování apod., stejně jako kdyby vedli střídmy způsob života ve formě askeze. Lze toho dosáhnout pouze prostřednictvím instrukcí od Gurua. Žádné Sebe-poznání není možné bez zasvěcení od realizovaného Sadguru.

Ve světském životě se žádný člověk nechová tím způsobem, jenž vede ke štěstí druhých lidí. Jeho veškerá pozornost je zaměřena pouze na svůj vlastní zisk či eliminaci ztráty. To není dobré. Avšak to není něco, co je třeba si vyslechnout či se naučit od druhých lidí. Je třeba si to uvědomit sám v sobě. Opravdu jen malý počet lidí jedná rozvážně s ohledem na okolnosti času a místa.

Lidé jinak trpí nedostatkem rozvážnosti, což je vtahuje do pasti klamu (máji). Tím, že jsou takto lapeni, jsou vystaveni spoustě utrpení. Jestliže přejeme druhým štěstí a chováme k nim úctu, dostane se nám to samé rovněž nazpátek, následkem čehož budeme šťastní. Proto když se k nám někdo chová špatně, musíme to pokládat za výsledek našich vlastních chyb. My sami jsme zodpovědní za správnost či nesprávnost konanou na nás. Sváděli jsme vinu na druhé, hledali u nich jen chyby, ospravedlňovali své vlastní chování pokládáním se za ty dobré a pravdivé. To je znak nevědomosti – tamasu. Jenže člověk to považuje za znak poznání a moudrosti, tvrdošíjně na tom ulpí a pokračuje ve stejném chování. Nemůže jinak, než se tak chovat. Protože platí – Jak by mohli tito chtiví požitkáři, jenž jsou oklamáni iluzí, realizovat slávu laskavosti a dobra, zrozenou z oddanosti ke Guruovi? Nikdo kromě oddaných Gurua nemůže realizovat přirozenost duševní rovnováhy světců.

26) Opuštění, soucit a klid udělují blažený klid

Jak ve světském, tak v duchovním životě předal Bůh něco ze Svých sil člověku. Z toho důvodu musíte odpouštět a mít při věnování se světským záležitostem soucit a klid. Stejně tak je třeba to projevat i v duchovním životě, protože Bůh nemá ani slávu, ani malost. Není ani velký, ani malý. K tomu, aby cokoli měl, je zcela závislý na svých oddaných. Jeho sláva či malost je uvědoměna lidmi, kteří si všimají způsobů jednání Jeho oddaných. Z toho důvodu by měli oddaní vyjadřovat odpuštění ve svém chování, jak ve světském, tak duchovním životě. I drobet odpuštění poskytne velkou radost jak v duchovním, tak světském životě. Džadžadéva odvážně odpustil a obdržel universální potlesk a slávu. Proto nepřetržitě činy odpuštění vedou na obou stezkách (duchovní i světské) k spokojenosti, radosti a slávě. Tyto klady poskytují rovněž povzbuzení na Cestě Poznání. Projevování odpuštění, soucitu a klidu v jednání a chování oddaných přiměje lidi k uctívání Boha s posvátnou oddaností. Realizovaní světci jsou rovněž obdařeni těmito klady. Král Džanaka je toho ukázkový příklad. Víte, jak obrovský soucit měl, a jak dokázal odpouštět? A jak ohromný klid zakoušel? To je prostě nevysslovitelné. Z toho důvodu se dodnes šíří jeho sláva. Proto by měl hledající na Cestě za Poznáním nevyhnutelně rozvinout tyto klady.

27) Měli bychom žít v iluzi, aniž by se nás něco dotýkalo jako tomu je u lotosového listu

Člověk si přeje, aby ho Bůh neodvrhl, a aby se nezaplétal do sítě iluze. Avšak je zbytečné chovat tuto touhu. I samotný Bůh se vtěluje v iluzi a provozuje a projevuje svou hru v iluzi. Jak se potom můžeme osvobodit od iluze? Když přebýváme ve sféře Máji, měli bychom vyvinout oddanost k Bohu tím způsobem, že zůstaneme nedotčeni iluzí. Mája nás poté nemůže zasáhnout. Měli bychom zjistit, jak se v iluzi Boha zapojovat do Božské hry jako Bůh Samotný. Nikdy bychom neměli zapomenout, že Mája náleží Samotnému Bohu. Potom nebudeme Májou znepokojeni.

28) Potřeba neustálé bdělosti

Úředníci a vedoucí pracovníci jsou velmi zaneprázdněni. Je pravděpodobné, že tito lidé zapomenou na své duchovní úkoly. Z tohoto důvodu by měli být velice ostražití. Dost často se od nich chce, aby čelili klamným lákadlům. Začnou přemýšlet pouze o smyslových objektech a tím zapomenou na své pravé hodnoty, výsledkem čehož jsou vystaveni utrpení a zoufalství. Proto by měl být každý vždy zapojen do meditace (na Boží jméno). Měli byste být spokojeni s tím, co vám Bůh udělil a přijmout a osvojit si stezku skutečných hodnot.

Potom budou zažehnány problémy jak světského, tak duchovního života a přijde velká radost. Z toho důvodu byste měli meditovat s upřímností, spokojeností a potěšením. Neměli byste ztrácet svůj čas bezcenným klábosením s přáteli. Nicméně ve společnosti svých nadřízených nějaký čas strávit můžete. Díky tomu se upevní vaše postavení. Stručně řečeno, buďte inteligentní a obezřetní ve svém chování. Pravdou je, že vy sami jste povinni sklízet hořké plody ze svého přátelení se s flákači. A navíc jsou vaši příbuzní nuceni si vyslechnout a sledovat trápení, které z toho pro vás plyne. Přivádíte je tak do těžkostí a způsobujete jim starosti. Proto byste je neměli dostávat do těchto situací. Měli byste si neustále pamatovat, že světci si vždy uvědomují vaše skryté myšlenky a pocity, a to i když jsou ukryty hluboko ve vašem srdci.

Měli byste být opatrní ve svém jednání s vládními úředníky. Nelze předvídat blížící se útok z této strany. Proto musíte být velmi pozorní a poctiví v těchto záležitostech. Nechovajte vůči nikomu zášť. Ke svému služebnictvu byste se neměli chovat zákeřně. Užijte laskavá slova a vnitřně buďte ostražití. Nikdy byste neměli přijmout jakýkoliv úplatek. Přijmete-li ho, v budoucnu budete muset vysvětlovat, jak jste k němu přišli, a nést za to zodpovědnost. Nikdy nesahejte na ženu a bohatství, které náleží jiným. Na to byste měli přísahat. Měli byste být nadměrně opatrní, abyste neporušili tuto přísahu.

Nakonec je třeba se zmínit o tom, že je třeba být disciplinovaný, pravdomluvný a nezaujatý ve svém jednání. Jednejte takovým způsobem, aby se o vašem chování neustále šířili jen samé dobré zprávy. Potom se stanete vhodnými adepty pro Stezku oddanosti.

29) Dovednost ve světském životě napomáhá duchovnímu životu

(adresováno Bhausahobovým čtyřem synům)

Poslouchejte své rodiče. Vaše přání pak dojde naplnění a váš věhlas se pozvedne. Pravidelně pokračujte v meditaci na Boží jméno. Vykonaňte si své světské povinnosti s bystrostí a dovedností. Měli byste vést patřičně jak světský, tak duchovní život, a vše radostně prožívat.

Nedělejte nic, co má za následek mentální zpochybnění. Měli byste se těšit z klidu mysli a spokojenosti a kvůli ničemu se nestrachujte. Pokuste se dosáhnout svého cíle, čímž dojdete k uspokojení nejen vy, ale i druzí. Vzhledem k tomu, že Pán je skutečným konatelem a režisérem, pokládejte vše, co se stane, za to, co je pro vás prospěšné.

Nikdy neztrácejte čas utápěním se v lenosti. Rozdělte si mezi sebou všechny úkoly a povinnosti. Jeden by měl dohlížet na administrativní práce. Druhý by měl stále cestovat a dohlížet na práci v Paraganě. Třetí by se měl věnovat zemědělství, ať už zavlažování nebo něčemu jinému. A čtvrtý by se měl starat o řízení domácnosti. Když budete všichni jen tak sedět na jednom místě a krátit si čas, nečeká vás nic než bída. Poté přijdou různé obtíže, které budete muset ve svém životě snášet, nemluvě o vnitřním, vzájemném hašteření doma, které tak bude následovat. Měli byste dbát o svou práci, pravidelně na ni dohlížet, s pílí a inteligencí, a nezapomeňte zachovat si svou důstojnost.

Měli byste provádět introspekci každé ráno i večer a snažit se zjistit, jaké typy práce jste vykonali během posledních 12-ti hodin, a jaké z toho vyplynuly zisky a ztráty. Měli byste být zaměstnání tímto druhem introspektivního uvažování. Pokud na to budete zapomínat, necháte si ujít štěstí a budete muset čelit chudobě, hádkám a zklamání. Ztratíte tak své důstojné postavení a budete muset vézt život bezcenné osoby, čímž se stanete přítěží nejen příbuzným, ale celé zemi. Proto jestliže jste pravidelně a upřímně zaujati svou prací, pro nějaké další záležitosti vám již nezbude čas; díky tomu nebudete sváděni k nekalým činnostem, a přestanete se držet špatné společnosti. To přinese prospěch vám všem.

Můžete vytvořit přátelství se všemi, avšak vaše přátelství by se mělo lišit podle povahy každého jedince. Chovejte se ke každému tak, jak to odpovídá jeho postavení. Během rozhovoru se všemi používejte laskavá slova. Avšak je třeba trvat na své důstojnosti. Nikdy nikomu neodhalujte své nejhlubší tajemství. Ale stejně tak byste neměli nechat ostatní poznat, že jste toto tajemství neprozradili. Tímto taktickým způsobem byste se měli chovat.

Neustále usilujte o blaho svých blízkých. Měli byste jim poskytnout všechnu možnou pomoc a nenechat je napospas osudu. Měli byste je považovat za svou rodinu a vždy s nimi zacházet se sympatií a soucitem. Stručně řečeno: Měli byste být upřímní a pravdomluvní ve všech činnostech, jednání a obchodech. Vždy byste měli dodržet svůj slib a slovo. Neměla by existovat nějaká rozdílnost mezi slovy a činy. Vaše chování by mělo být zbavené těchto nedostatků. Vaše slovo by nemělo předcházet vašemu činu. Snažte se nechat si své názory a rady pro sebe do té doby, dokud nedojde k uskutečnění činu.

Neudržujte přehnaně důvěrné přátelství s lidmi nižší úrovně. I kdyby se stalo, že si s nimi vypěstujete důvěrný vztah, nedůvěřujte jim. A i kdyby jste jim důvěřovali, nesvěřujte se jim a neodkrývejte před nimi rodinné spory. I když jste je někdy nuceni odhalit, nenechte se řídit jejich radami, protože oni zasejí semena rozkolů mezi členy vaší rodiny.

Tito prohnání lidé se budou na veřejnosti kasat spřízněností s vámi, za lubem však budou mít svůj sobecký zájem, kterého chtějí mazaně dosáhnout. Jejich darebáctví bude nakonec přece jen odhaleno, o tom není pochyb, mezitím však rodinné roztržky sníží vaši významnost a poškodí vaši důstojnost. Z tohoto důvodu byste měli být velmi opatrní hned od počátku.

Místo, kde Šrí Bhausahob Maharadž v Inčgiri (u hrobky svého Mistra, Šrí Gurulingadžangama Maharadže) opustil po nočních bhadžánech tělo. Ve stoje v extázi zatleskal, řekl Pundalika Varada Harí Vitthal Parvatí Paté Šiva Hara Mahadév, a odešel ....

Spolu s prací (podnikáním) ve svém světském životě byste neměli zapomínat na meditaci na Boží jméno (mantru); nepřestávejte s ní, provádějte ji co možná nejvíce s ohledem na své možnosti. Bezpodmínečně však nějakou dobu ráno, pak v poledne a večer.

Měli byste pravidelně číst Pothis (posvátné knihy), využijte maximálně svůj čas ke čtení těchto textů.

Měli byste provádět aráti, to znamená kroužit plamenem svíčky či aráti lampy před obrazem Boha (Gurua), jestliže se naskytne pro to volná chvíle. Následně poté byste měli Boha (Gurua) uctívat podle vlastní náležitosti praxe. Tímto způsobem dojdete naplnění, ať už ve světském či duchovním životě. Bůh takovým lidem uděluje neustálé štěstí a mír. Nepřipustí, aby se stali nešťastnými. Měli byste se chovat taktně, jednat s inteligencí a důvtipem. Zcela odevzdejte svou mysl a intelekt Pánu a řiďte se Jeho vůlí.

a) Světský prospěch

30) Bůh samotný uděluje blažený klid
jak ve světském, tak duchovním životě

Ke všem nádherným událostem ve vašem životě došlo díky Boží milosti – milosti Átman, protože Ono samotné je konatelem a režisérem. Velký Mistr (Sadguru) se Boží milosti (Átman) zcela přizpůsobil a proto si v jeho společnosti můžete spontánně užívat radost. Je to Duch – Átman – ve vašem srdci, jenž je skutečným Sadguruem. Díky tomu, že jste zcela pohlceni meditací na Něho, stáváte se objektem Jeho náklonnosti. Jeho milostí došlo k událostem, které vám poskytli potěšení. Proto byste si měli neustále pamatovat toto: „Připomínání si Božího jména (mantry) je Brahman (Duchovní Skutečnost) a nepřipomínání si Božího jména je mája (světská iluze).“ Měli byste být neustále ve společenství těch, kdo ve svých srdcích napevno usadili Jméno a Formu Pána. Ve společnosti takových světců byste měli medítovat. Splníte-li tyto podmínky, Átman vám udělí štěstí ve všech možných způsobech. Jelikož tato zkušenost zcela očistila vaše srdce, další instrukce již nejsou zapotřebí.

Sadguru (Átman), jehož milost vám udělila tuto radost, vám nepřestane poskytovat stejné potěšení všemi možnými způsoby i v budoucnosti. On vás ochraňuje a bude ochraňovat po celou dobu. Proto zaujměte nemilosrdný postoj k obavám, které přicházejí do cesty vaší radosti. Měli byste provádět meditaci vždy, kdy se vám naskytne chvíle volna. Je třeba pokračovat v této praxi meditace, to znamená neustále upevňujte svůj pohled na špičku nosu, ať už během chůze, jídla, pití, sezení a psaní. To stačí. Nemějte žádné pochyby co se týče účinnosti této praxe. Nepřetržitá meditace je dostačující k tomu, abyste byli plni radosti.

Kvůli hladu musel člověk vbrzku čelit nesnázím. Potom si začal připomínat Pána a Jeho jméno. Jakmile však hladomor skončil, on zapomněl na Pána a byl vtažen do svých světských zálib. Jen se staral o to, aby nahromadil majetek a byl dobře zaopatřen a zcela zajištěn. Někdy se stane, že oddaní musí nutně podstoupit utrpení. Někteří z nich stále hloubají o tom svém soužení a jejich srdce je celé utrápené. Je tudíž přirozené, že zapomenou na svou základní povinnost, kterou je meditace na Boží jméno. Navíc tím, že zapojují své smysly (uši, oči a jazyk) a poslouchají, pozorují a mluví o světských objektech, hromadí tímto velkou dávku hříchu. Jenže oni se kvůli své nevědomosti domnívají, že toto utrpení je zcela nevyhnutelné. Jestliže si ale osvojí stezku Oddanosti, jak jim nařídil Sadguru, a zapojí své smysly (uši, oči a jazyk) do služby Pánu, a s upřímným zapálením neustále provádějí svou meditaci, hromadí tím velký zdroj zásluh, čímž dojde k odstranění všech překážek, a díky tomu zakusí štěstí a radost nejen ve svém světském, ale i duchovním životě.

Současně s tím dojde k probuzení rozlišovací schopnosti, na základě níž upřou svou pozornost na Boha (Já). Poté v nich vyvstane následující postoj a ten jim dodá nezbytnou odvalu: „Když jsme přišli na tento svět, nepřinesli jsme si s sebou žádnou věc, a ani si při odchodu ze světa nic neodneseme. Naši hlavní povinností je medítovat na Boží jméno. Vždy bychom na to měli dbát, protože tu není nic kromě Pána (Já). On (Já neboli Átman) jediný je skutečný konatel a režisér. Ani stéblo trávy se nepohne bez Jeho vůle. Meditace na Něho a Jeho milost zneškodní všechny hříchy způsobené v minulých dobách. Tímto se nahromadí zásluhy, které nám udělí spontánní radost.“

Jakmile se tato moudrost pevně zakoření v srdci, všechny hříchy se vytratí. Překážky v sádhane (praxi) odejdou. A tělo, mysl a srdce ihned získají požadovanou sílu a svěžest. Tělo se stane zdravé, mysl bude čirá, a srdce se rozzáří oddaností k Bohu (Guruovi). Tato moudrost by se měla spontánně rozvinout v srdci. Nestačí mít pouhé intelektuální poznání. Měli byste získat tuto přímou zkušenost. Jedině pak bude vše realizováno. Jak můžete získat klid, neprovádíte-li upřímně svou sádhanu? Neprokážete-li službu Pánu, můžete pak očekávat nějakou odměnu? Z toho důvodu byste si měli osvojit a následovat svatou stezku meditace na Boží jméno. To je to, co od vás žádáme.

Avšak lidé se zřeknou této stezky pravých hodnot a namísto toho v hloubi duše pečují o svá těla a smyslové objekty. Jsou zcela okouzleni smyslovými požitky. Proto trpí bídou a neštěstím. Nesnaží se poznat nápravný prostředek, jenž vede k odstranění tohoto neštěstí. Měli by se vskutku stydět za tuto nevědomost a medítovat s plnou vírou na Boží jméno (mantru), které jim udělil velký Sadguru. Potom si budou plně užívat nejen světský, ale i duchovní život. Taková je Stezka moudrosti, obhajovaná Šrí Sadguruem.

32) Odstraňuje pohromy

Jsmeli sužováni neštěstím ve světském životě, Pán ho odstraní, provádíme-li meditaci na Boží jméno s mimořádnou oddaností. Pokud uctíváme určitou formu Boha, pak na sebe Bůh vezme tuto Formu a chrání oddaného rozmanitými způsoby. Dělal to dříve, a to samé dělá i nyní. Názorné příklady lze nalézt v knize Bhakti Vidžaja, která obsahuje příběhy ze života světců. Proto buďte ujištěni, že Pán odvrátí všechny pohromy ve vašem světském životě. Měli byste pochopit, že Bůh pomáhá svým oddaným ve všech situacích; cítí se tím být potěšen.

Měli byste plně vzít na vědomí, že Bůh rovněž sídlí v našich srdcích a ochotně pokračuje ve své sádhaně (duchovní praxi). To je váš nejdůležitější úkol. Provádíte-li náležitě svou praxi, Pán nepřestane vykonávat svou službu – ochranu oddaných. To je jediný prostředek, jakým lze odstranit problémy. Protože Bůh je jediný konatel a režisér, vše se děje tak, jak chce On. Je chybné domnívat se, že osobní píle a vychytralost přináší lepší výsledky. Vaše skutečná píle by měla tkvět v neustálé meditaci. Měli byste se čím dál víc snažit vnímat nevnímatelné. Skutečná pozornost spočívá v meditaci neboli pozorování Boha s napul zavřenými očima. To je vaše prvořadá povinnost.

33) Likviduje následky minulé karmy

Je tu světský život a také duchovní život. Člověk zná dobře svůj světský život, proto ho víc a víc upřednostňuje. Je zapleten do prožitků štěstí a neštěstí, které světský život přináší. Jste-li nuceni čelit sužujícím situacím, bezvýhradně důvěřujte světcům, jejichž příběhy jsou popsány v Puránách (písma); oni museli procházet podobnými situacemi jako vy, a stejně jako oni i vy se snažíte snášet nesnáze a strasti se statečností. Dokonce i božstva v minulosti trpěli. I od nich se chtělo, aby vedli nuzný život. Tomu, co Bůh nařídí, není možné uniknout; všichni by si měli vychutnat plody své minulé karmy (činnosti). Takové přesvědčení hluboce zakořenilo v ve vaší mysli. Jste odhodláni se ho nevzdat za jakoukoliv cenu, ani za cenu svého života. Nepodařilo se vám však rozpoznat jeho druhý duchovní význam. „Meditace na Boží jméno zničí účinky minulé karmy (činnosti), vyhubí příkazy Boha.“

To jsou záruky světců. Ale člověk jim odmítá věřit, a to i když opakovaně hučí v jeho uších. Stále se drží své víry ve staré koncepty a poučky, čímž se víc a víc zaplétá do sítě máji (iluze), a nadále trpí. Tráví dny a noci v neustálém zneklidnění. Zaobírá se mučivými myšlenkami, v kruhu své rodiny (přátel) se necítí dobře, je podrážděný, a zcela sebe zničuje. V podstatě štěstí a strádání, ctnosti a nedostatky, úcta a potupa – to vše náleží pomíjivému tělu,

tudíž je to dočasné. Uvedené protiklady spoutávají jedince a lapají ho do pastí. Nedokáže pochopit, jak by se měl ve spleti iluze chovat. Je na rozpacích, neví jakým směrem se má vydat, a co má zahrnout.

Na základě těchto okolností by měl hledat vedení velkých světců, žít v jejich společenství, pokojně a zcela jim důvěřovat, a věrně praktikovat disciplínu, kterou stanovili. Tímto způsobem získá klid. Jakmile se tento klid výrazně prohloubí a ustálí, automaticky rozpustí veškeré jeho utrpení a podráždění. Tato duchovní cesta, bude-li upřímně osvojena, odstraní účinky minulých činů. „Kdo by dokázal zvrátit Boží rozhodnutí? Jen Sadguru ho může změnit,“ tak prohlašují světci. Přestane-li někdo provádět tuto duchovní praxi, pak začne pošestitě věřit ve fungování osudu, a jednoduše tak promarní svůj život ve zbytečné úzkostlivosti. Co dělat s takovým hlupákem?

34) Odstraňuje překážky a zaručuje úspěch

K naplnění všech našich tužeb je naprosto nutná neustálá meditace na Boží jméno. Jestliže meditujeme na Jméno s pevnou vírou a oddaností třikrát denně, jak nařídil Sadguru, naše mysl se osvobodí od všech možných pochybností. „Meditace na Boží jméno (Hari) neboli mantru odežene překážky ve všech směrech.“ Jestliže si žák neustále připomíná svého Sadguru, bude ve své blízkosti vždy cítit a zakoušet přítomnost svého Mistra. Takové je ujištění Sadguru, že pokud se Ho oddaný neustále dovolává, pak Sadguru odstraní jeho překážky.

Pokud s vírou a přesvědčením meditujete na Boží jméno, které vám Sadguru udělil, a máte upřený zrak na špičku nosu, vaše práce bude automaticky úspěšně završena. Jaká je intenzita vaší oddanosti, taková je milost Pána. Boží pomoc závisí na vaší oddanosti. Neustálé připomínání uděluje radost.

35) Adept dokáže transcendovat protiklady

Protiklady, jmenovitě Mája a Brahman, dvojnost a ne-dvojnost, světský a duchovní život, poznání a nevědomost, forma a bezforemnost, mistr a žák – to vše přispívá k podnětnému myšlení, což pomáhá hledajícímu na cestě za Sebe-poznáním. Jakmile ho adept díky milosti Sadguru získá, zmizí jak vědomí sebe sama (poznání), tak neznalost sebe sama (nevědomost), čímž transcenduje veškeré dvojice protikladů. „Kritik by měl být stále poblíž jako náš soused, protože vždy dokáže odhalit naše ctnosti a chyby.“ Pokud kritik poukáže na naše ctnosti a chyby, začneme o nich víc a víc přemýšlet a důkladně je zvážíme. Nakonec

plně pochopíme jejich skutečnou podstatu a jsme schopni překročit jak světský, tak duchovní život, čímž získáme osvobození v tomto životě.

V současné době jste smýkáni mezi těmito protiklady. Avšak pokud nabudete pevného přesvědčení, že ony protiklady, výtvary Máji, spolu s láskou, chtivostí, soucitem a odpuštěním jsou jedno a to samé, a v podstatě od sebe neoddělitelné, uvědomíte si jejich základní přirozenost. Potom se oba tyto aspekty Máji stanou totožné a naše oblība či nelibosti k nim se zcela vytratí. Avšak k uvědomění si této totožnosti je zcela nezbytné meditovat na Boží jméno (mantru). Tato meditace se musí značně rozvinout. Ve světském životě platí, že nikdo se přes noc nestane vzdělavcem či boháčem. Podobně nikdo nemůže získat Sebe-poznání okamžitě. Vše závisí na nepřetržitosti praxe. Intenzita opakování mantry (Božího jména) by se měla postupně zvyšovat. Kromě toho by se měla tato praxe provádět s upřímností a nadšením. Jedině pak v nás může vzplanout plamen Sebe-poznání. I po tomto dosažení si musíme plnit své úkoly ve světě. Nikdo se nemůže vzdát svého světského života. Stejným způsobem je třeba vézt svůj duchovní život – to znamená, že musíme dále pokračovat v meditaci na Boží jméno. Z toho důvodu bychom měli mít rádi oba aspekty našeho života. Vlastní sádhanu bychom měli provádět s veškerou opravdovostí a Sebe-poznání tímto způsobem plně hájit. Je nutné v tom být pevně usazen. Jedině pak dojde k realizaci skutečného tajemství duchovního života.

Šrí Gurulingadžangam Maharadž (1789-1875). Vlevo nahoře je malé foto jeho učitele, Šrí Kadsiddhěšvara Maharadže (přibližně 14. stol.), který ho navštívil v meditaci a předal mu mantru.

b) Duchovní blaho

36) Zázraky nejsou znaky Sebe-realizace

Pán se vtělil na zem ve formě 'Digambaru' (oděn nebem). Světci žijí ve světě jako 'Pisácás'(spirituální, bezforemné duše). 'Digambar' značí buď 'nepřipoutaného' či 'nahého'. A 'Pisaca' značí buď 'bezžádostivého' či 'bláznivého'. První význam je duchovní podstata, zatímco ten druhý světské podstata. Lidé, kteří se chtějí vydávat za světce, se stanou pseudo-světci neboli se bláznivě chovají jako spirituální duše ve světském smyslu tohoto významu. I přesto ostatní světské (nevědomé) individuality považují chování těchto pokrytců za skutečné a plně jim důvěřují. Podobně existují někteří jedinci, kteří předpovídají minulost a budoucnost a provádějí různé zázraky. Oblékají se do rozličných druhů ošacení a předvádějí celou škálu triků. Nevědomí světští lidé i těmto podvodníkům bezvýhradně věří, schvalují a obdivují jejich chování. Je zcela přirozené, že člověka s tělesnou totožností přitahují právě tyto pomíjivé projevy. Lehce uvěří takovému stylu chování, protože se podobá jejich vlastnímu. Náš postoj všeobecně odráží naši povahu. Proto lidé s tělesnou totožností pokládají tyto pokrytce a podvodníky za realizované světce a uctívají je. Avšak pravý sádhaka (adept), jenž zná věčné Átman, nikdy nepřipustí a neuznává ony pomíjivé faktory. Nepřijímá názor, že se jedná o velké světce. Podobnosti se navzájem přitahují. Platí, že oddaný nachází zalíbení v oddanosti, učenec má zase rád světské znalosti.

Z toho důvodu Šrí Gurulingadžangam Maharadž (učitel Šrí Bhausheba Maharadže) s velkým soucitem důrazně prohlásil: „I kdyby před vás někdo položil samotné slunce nebo vám odkryl vaši minulost a budoucnost, nepokládejte ho za realizovaného světce. Nezamě-

ňujte falešné poznání za Sebe-poznání.“ Plně důvěřujte slovům Šrí Gurulingadžangama Maharadže. Stezka meditace na Boží jméno, která si díky milosti Šrí Maharadže získává přízeň i v dnešní době, je právě tou posvátnou Cestou, prostřednictvím níž lze dojít k Sebe-poznání. Jedná se o ryzí Cestu k Sebe-poznání. A tak bychom měli tuto posvátnou Cestu přijmout. Jenže ubozí lidé o ni neprojevují zájem; nechťejí poznat přirozenost této posvátné Stezky. Co dělat s takovou nevědomostí?

37) Pokrytec nemůže být světce

Skutečným sanjásinem je ten, kdo se vzdal pocitů 'já a moje'. Skutečně realizovaným světce je ten, kdo se natrvalo zřekl tělesného vědomí a neustále žije ve vědomí Já. Toto vědomí Já si žádá vroucí opravdovost a odevzdanost.

To je fakt, jenže ubozí lidé se místo toho lopotí ve světě pod klamem tělesného vědomí, čímž akorát nahromadí intelektuální poznání, se kterým se pak snaží napodobovat vnější chování světců. Dělají to ve snaze získat od všech stejný obdiv, jaký se dostává světce. Vystavují na odiv svou svatost. Veřejně prohlašují, že se zřekli rodinného krbu, domova, mluvení a přijali ticho. Chlubí se svou svatostí a vydávají se za džňániny. Jejich mysl však dosud není osvobozena od touhy po smyslových objektech. Proto velmi často propadají náhlým vlnám hněvu a zlosti, protože skutečným zřeknutím ještě neprošli. Jak by pak mohli dosáhnout velikosti světců?

38) Sebe-realizace neboli realizace Boha je jediným skutečným Sebe-poznáním

Podle světce Ramdase by Sebe-poznání nemělo být znečištěné záznaky. Říká se, že Šrí Dattatrėja a další realizovaní světci prováděli záznaky. To je však prohlášení intelektuálů. Realizované duše nikdy nic takového nepronesou. To není znak duchovního Sebe-poznání. Ale jelikož jsou lidé navyklí považovat manipulaci se záznaky za znaky Sebe-poznání, tato představa silně zakořenila v jejich srdcích. Proto považují záznaky za Sebe-poznání. To je však chybné pojetí. Skutečnost či protiklad tohoto pojetí nemůže být pochopen jinak než prostřednictvím společenství světců.

39) Intelektuální poznání a duchovní prohlédnutí

Namaskara-satak a další básně, které jste mi poslali, všichni velmi ocenili. Intenzivní láska a oddanost, kterou jste v nich vyjádřili, poskytla ostatním úžasnou, slovy nepopsatelnou, radost. Avšak toto vše je vyjádření světského, intelektuálního poznání. Stejně jako čerpáte potěšení z tohoto druhu poznání, tak byste měli prožívat radost z Božského duchovního klidu vyvěrajícího z věčného Paramátman tím, že budete praktikovat intenzivní meditaci na Boží jméno (mantru). Duchovní prohlédnutí je mnohonásobně hodnotnější než intelektuální poznání. Mnohonásobná převaha Sebe-poznání se jednoduše vymyká popisu. Realizace Paramátman (bez kvalit) zbavuje sádhaku tužeb a povinností. On potom rozdává laskavost a šíří slávu oddanosti mezi ostatní. Vede nádherný život a jeho věhlas roste.

Měli byste proto pokračovat ve své meditaci na Boží jméno, abyste se dokázali odštěpit od intelektuálního poznání, a dosáhli duchovního prohlédnutí (Sebe-poznání). Meditaci byste měli provádět s patřičným zápalem a vytrvalostí. Šrí Sadguru vás naléhavě žádá: „Nepřestávejte v meditaci a pak neselžete. Světské povinnosti si vykonáváte znamenitým způsobem, což je skutečně chvályhodné. Získáváte na tomto poli velká ocenění. Doufám, že se stejně tak horlivě oddáte meditaci a stanete se plně oprávněni získat nepopsatelné Sebe-poznání, realizaci Sebe Sama.“

40) Sebe-realizace samotná je skutečnou svadharmou

Svadharna neboli vlastní povinnost je dvojí: světská a duchovní. Tělo je konec konců pomíjivé. Člověk považuje povinnosti náležící tělu (povinnosti jako je dobročinnost, vykonání náboženské poutě apod., prováděné za účelem uspokojení ega-tělesné totožnosti) za skutečnou svadharmu. Od té doby, co k sobě pevně přivinete klam, že vy jako individualita jste věční, pokládáte světské povinnosti samotné za svadharmu. Ve skutečnosti je celý svět produktem iluze, což je popsáno v níže uvedeném verši:

Já jsem iluze; ty jsi iluze.

Všichni oddaní a dokonce i Bůh je iluze.

Svět samotný je produkt iluze.

Z toho důvodu všechny povinnosti v tomto světském životě jsou iluzorní. Nikdy nebudou skutečné, nikdy se nestanou svadharmou. Realizovat Já prostřednictvím meditace na Boží

jméno je jediná duchovní svadharna. „Přebývat v Já je svadharna – je to povinnost všech povinností.“ Toto je pravdivé prohlášení Šrí Ramdase.

Pandúovci uposlechli Šrí Krišnu a vedli poctivý život. Z toho důvodu poživali úctu a získali velkou slávu. Písma, která o nich pojednávají, poskytly poučení mnohým lidem. Ti pak byli různými způsoby pozeňnání. To vše je výsledkem jejich opravdovosti, jejich praxe svadharmy. I přesto však, kd yž byli jednou pod vlivem světské emoce přitahováni a okouzleni světskými objekty, podlehli pokušení, a pronesli tuto větu: „**Naro va kunjaro va.**“ – „Člověk nebo slon.“ Jejich bezvadnost tím byla pokažena. Takže světské povinnosti by neměly být pokládány za skutečné. Touha po smyslových objektech v srdci zanechává závislost na pomíjivém potěšení z nich. Takové potěšení zanechalo u mnohých skvrnu na duši, nevyjímaje velikánů jakými jsou Nárada, Brahma, Indra, apod. Bytosti nejsou schopni odhalit tuto skrytou naléhavou touhu, hnací sílu v srdci, jež je nutí konat špatné činy. Nicméně jelikož výše uvedení velikáni předtím praktikovali skutečnou svadharmu, jsou i přesto pokládáni za velké duše.

Král Šivadží (první král státu Mahararštra) se dotýká nohou svého mistra - Samartha Ramdase

41) Sebe-realizace samotná je Nejvyšším osvobozením

Jak světské, tak duchovní způsoby života jsou výsledky milosti Sadgurua. Jsou usměřovány a vedeny vůlí Boží. Ani stéblo trávy se nepohne bez Jeho vůle. Proto není správné starat se jen o své zaměstnání a opomíjet tak vlastní duchovní hledání. Proto jestliže provádíme meditaci na Boží jméno s pravidelnou neotřesitelností tak, jak nám nařídil náš Sadguru, jsme schopni si náležitě plnit jak světské, tak duchovní povinnosti. To je skutečná Dharma. Avšak nevědomí lidé pokládají světské povinnosti jako je dobročinnost, obětování, apod. za své povinnosti, a začnou je vykonávat. Tímto nepochybně získají nějakou odměnu, ale čas dychtivě čeká na jejich zkázu. Tato dharma jim vytvoří pouta karmy a přivodí tak utrpení od bolesti a smutku.

Proto „Nabytí Sebe-realizace“ je tou nejdůležitější povinností (svadharmou). Ale tito chudáci důsledkem toho, že za svadharmu považují světské povinnosti, se o něco takového bohužel nezajímají. Příliš dlouho zaujímají tento postoj, až se z toho stává vleký zvyk, jenž hluboce zakořenil v jejich srdcích. Proto odmítají uvěřit objasnění duchovní pravdy. To by nemělo platit. „Sebe-realizace je nejvyšší svadharmou.“ Ve skutečnosti je Sebe-realizace tou nejvyšší svadharmou.

42) Tělesné vědomí by mělo být přeměněno ve vědomí Já (Boha)

Každá individuální duše (džíva) přichází ze Šivy (Bůh) a navrací se k Bohu. Ale během jejího dočasného pobytu na zemi je natolik okouzlena smyslovými objekty, že zapomene na svůj Božský Zdroj a považuje se za džívu neboli individualitu, a podle toho pak začne vést svůj světský život. Tato falešná představa, které se drží, ji nedovolí přirozeně splynout buď se světským nebo duchovním životem. Její nabubřelé ego ji zavádí k předpojatosti, čímž ji připravuje o potěšení z jakékoliv radosti. V podstatě individualita nemá žádnou nezávislou existenci, ať už v duchovním či světském životě. Ve skutečném významu slov existuje jedině Bůh. Obojí, jak duchovní, tak světský život, náleží Jemu. Proto prosté připomínání si Boha (Já) je jedinou povinností člověka. Zakořenil-li toto přesvědčení pevně v srdci, duše je schopna prožívat radost a spokojenost. Proto byste měli praktikovat meditaci s pevnou vírou a pravidelností, dokud přesvědčení vaší totožnosti s Bohem (Já) nezakořenil v srdci. Potom si uvědomíte svou jednotu s Bohem a těšíte se z všestranného štěstí a blaženosti jak ve světském, tak duchovním životě.

43) Totožnost džívy a Šivy je ukončením lidského života

Zásluha získaná praxí pokání v dřívějším životě umožní jedinci narodit se v lidské formě. Jako člověk získává možnost zabývat se duchovním životem. Jestliže vede svůj světský a duchovní život tím způsobem, že si uchovává vědomí získané během své dřívější meditace, pak si vypěstuje postoj nestranného svědka a nekonatele. Rovněž tak získá božskost. Lidské tělo mu tedy bylo poskytnuto díky jeho dřívější zásluze. A protože pokračuje ve stejné meditaci, získává nakonec samo Božství. Jak se říká v nářečí Kannada: „**Astakke istu istakke estu?**“ – „Poskytla-li mu tato zásluha toto štěstí, o co více blaženého klidu by mu udělila ona mimořádná zásluha?“

Jestliže si člověk uvědomí, že Bůh je neosobní, stane se zcela osvobozen od vědomí individuality a sebe jako oddaného. Stane se univerzálním a bezforemným Já a je navždy pohroužen ve vědomí Boha. Z toho důvodu zmizí jeho konatelství v obou sférách života. Je tudíž skutečným oddaným, jenž dokázal zakusit takovou přeměnu. Je vskutku osvobozenou duší. Toto je konečné Osvobození skrze Jednotu a Nejvyšší ukončení života.

Dodatek

Protože byl Šrí Bhausaheb z brahmínské kasty Dešastha, a jeho mistr Šrí Gurulingadžangam Maharadž byl ze sekty lingájtů (což jsou vyznavači Šivy, neuznávající autoritu vědů a popírají nadřazené postavení brahmínské kasty, odmítají obětní rituály, náboženské poutování a uctívání idolů s výjimkou lingamu, protože při zasvěcování nedostávají adeпти lingájtů brahmánskou šňůru, nýbrž amulet ve tvaru lingamu), Bhausahebova rodina a ostatní vyjádřili odpor k tomu, že si Bhausaheb vybral za mistra někoho z lingájtů.

On se tím však nenechal zastrašit a dál nadšeně prováděl praxi na základě instrukcí, které získal od svého mistra, který ho ovlivnil nejvíce, až nakonec došel ke konečné realizaci. Poté byl svým mistrem Šrí Gurulingadžangamem Maharadžem pověřen, aby dál předával učení linie mistrů Navnath Sampradéja (viz schéma vpravo). Šrí Bhausaheb Maharadž kladl velký důraz na vnitřní odpoutanost a nestrannění se života ve světě, což byl jeho přístup k duchovní praxi.

Šrí Bhausaheb Maharadž říkal: „Zavrhnout a vzdát se zbytečných věcí je odříkání (vairagja). Abychom získali to podstatné, musíme se vystříhat toho nepodstatného.“ Takže jeho odříkání bylo stejně jako u dalších mistrů tradice Navnath Sampradéja, tedy vnitřní a ne vnější. Šrí Bhausaheb podobně jako světec Vasišta upřednostňoval mentální odříkání (Antastjága). Radil svým žákům, aby si pilně vykonávali světské povinnosti. Avšak upozorňoval je, že by měli pokládat duchovní disciplínu za jediný smysl života (alfa a omega), neboť si zaslouží jejich nejvyšší oddanost. Neměli by proto přestat meditovat na Jméno svého Gurua (Boží jméno) ani když jsou zabráni prací.

Šrí Bhausaheb byl ženatý a měl syny. Založil ve vesnici Inčgiri (jihovýchodně od Bombaje) klášter (math). Měl několik realizovaných žáků, ale linie Navnath Sampradéja se po jeho odchodu rozdělila do

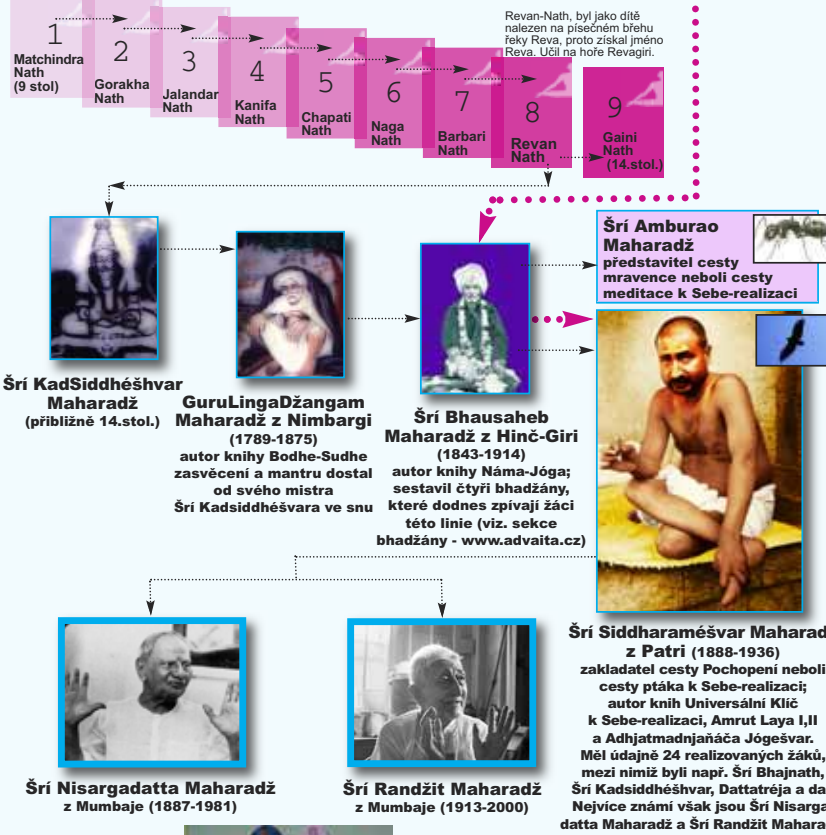

Šrí Nisargadatta Maharadž, Šrí Randžit Maharadže a další nosí palki (speciální nosítka, na kterých je umístěn obraz) Šrí Bhausaheba Maharadže a Šrí Siddharaméšvara Maharadže při procesí vzpomínkových oslav svých Mistrů v Bombaji, Bhagevadi, Pathri a Inčgiri.

Linie Navnath Sampradéja (tradice devíti mistrů)

	Šrí Dattatréja (Žil přibližně ve 4. stol. před Kr. v záp. Indii v okolí Mumbaje) autor Avadhúta Gity					
	Šrí Patandžali (Žil přibližně ve 3. stol. před Kr. v záp. Indii v okolí Biharu) autor Jóga Sútry	Šankara Čárja 788-820 Napsal např. Átmabódha, Tattvabódha, Vvěkačúdamani.	Džhanéšvar Maharadž 1275-1296 Napsal Džhanéšvari a Amrihanubhava.	Eknath Maharadž 1533-1598 Sepsal Eknath Bhagawat a abhangy.	Tukáram Maharadž 1608-1650 Složil mnoho básní (abhangů), které žáci tradice - zpívají dodnes.	Ramdas Samartha 1608-1680 Autor knih Dasboadh Manače-šlok a dal.

Učení a život těchto pěti světců silně ovlivnilo tradici Navnath Sampradéja. Šrí Bhausaheb básně těchto světců začlenil do čtyř bhadžánů a Šrí Siddharaméšvar Maharadž okomentoval jejich texty v knize Amrut Laya. Navíc prohlásil, že kdo pochopí Dasboadh, realizuje Brahman.

Zde vpravo je 12 nejznámějších žáků Šrí Siddharaméšvara Maharadže. Někteří dále učili a pokračovali v předávání učení linie Navnath Sampradéja

dvou hlavních skupin, přičemž jednu vedl Šrí Amburao Maharadž, a druhou Šrí Siddharaméšwar Maharadž, což byl guru Šrí Nisargadatta Maharadže, Šrí Randžita Maharadže, Šrí Bajnatha Maharadže, Šrí Kadsiddhéšvara Maharadže, Šrí Dattatréja Maharadže a dalších.

Šrí Bhausaheb Maharadž psal dopisy svým synům a žákům, kde popisoval různé aspekty duchovního života a praxe. Na své oddané každý den intenzivně dvě hodiny v noci meditoval. Jeho dopisy a učení vyšlo v knize pod názvem Nama Jóga. Překladatelé a sestavovatelé této knihy si tento termín Nama Jóga vytvořili. Chtěli tím označit duchovní filosofii a disciplínu Šrí Bhausaheba Maharadže.

On sám své učení nazýval cesta džňány (poznání) k Seberealizaci, neboli praxe dotazování se po své podstatě. Slova Nama a Jóga mají dvojí význam. Nama značí 1) meditaci na jméno Boží (Gurua) a 2) božskou podstatu. Pro Šrí Bhausaheba Maharadže byla slova Náma (jméno) a Rúpa (forma) Boha totožná. Jméno samotné byl Bůh. Jóga značí duchovní spojení neboli realizaci Boha. Tudíž první význam názvu Nama Jóga označuje Stezku (Cestu), zatímco ten druhý význam reprezentuje Cíl. Podle Šrí Bhausaheba provádění meditace na Boží jméno, pokud je správně praktikováno, vede k realizaci Boha a s tím spojené blaženosti. Mantra od Mistra je v tradici Navnath Sampradéja součástí přenosu učení. Není zde však kladen důraz na zvuk (slova) mantry, ale podle Šrí Bhausaheba Maharadže se mantra samotná stává Bohem.

Šrí Bhausaheb Maharadž tudíž kladl velký důraz na jednobodovou meditaci na Já, přičemž připomíná, že by se adeпти neměli zříkat života ve světě, ale žít takový život, kde by tato meditace na Boží jméno byla jediným smyslem.

Šrí Bhausaheb Maharadž říká: „Adept by měl v tomto světě žít stejně jako lotosový list v jezeře nedotčený jeho bahnem. Měl by provádět meditaci, když se zabývá světskými činnostmi. Měl by při tom být velmi obezřetný a nikdy by neměl být přitahován ženami či majetkem, jež mu nepatří. Měl by být spokojen s tím, co mu dal Bůh a stále by měl pokračovat ve své duchovní sádhane. Navíc by měl své světské povinnosti vykonávat s nejvyšší pečlivostí a pílí. Neměl by se jim vyhýbat kvůli lenosti. Na každém kroku by měl neustále pozorovat a zkoumat své jednání a vždy se chovat rozvážně. Nerozvážnost je zdrojem utrpení. Přes naši neustálou rozvážnost si pořád musíme uvědomovat, že poslední slovo má pouze Boží vůle. Proto musíme být vždy připraveni snést Jeho vůli. Když jsme obklopeni nebezpečím, nesmíme na Něj zapomínat a nesmíme přestat vykonávat svou povinnost. Na lidech se chce, aby také uctívali Boha, chtějí-li být úspěšní ve světském životě. To vytváří jejich světské náboženství, užitečné pro život ve světě. To však není dostačující. To nepřináší uspokojení v životě. Lidé by měli naopak přijmout stezku duchovního náboženství a snažit se ztotožnit se s Bohem prostřednictvím správného uctívání. Měli by se naučit zvykat si na nepříjemné okolnosti a místa, chce-li to na nich vůle Boží, aby tam žili, a nikdy by se neměli vzdát meditace na Boží jméno z jakéhokoliv důvodu.

Světský život a duchovní život, dualita a identita, kritika a chvála, jsou protiklady, ve kterých bez pomoci jednoho, nelze pochopit to druhé. Identitu nelze pochopit bez duality. Kdyby neexistovala kritika, tak by si nikdo nebyl vědom hodnoty, kterou má chvála. Podobně bez pomoci světského života nemůže být ten duchovní patřičně realizován. Světský život bezpochyby není chvályhodný. Ale jeho pomoc je nezbytná, pokud chceme získat chvályhodný duchovní život. To vše si musíme uvědomit a prostřednictvím správné praxe meditace získáme lásku, klid a blaho duchovního života. Člověk se modlí k Bohu, aby se nezaplétal do sítě iluze. Ale zabývat se takovou prosbou je bezpředmětné. Dokonce i sám Bůh se do ní inkarnuje a ukazuje skrze ní svou hru. Jak tedy můžeme být od iluze osvobozeni? Když přebýváme v iluzi, měli bychom vyvinout oddanost Bohu tím, že zůstaneme iluzí nedotčeni a ona na nás tudíž nebude moci působit. Měli bychom se naučit účastnit se Božské hry, Božské iluze, stejně jako sám Bůh. Nikdy bychom neměli zapomínat, že iluze patří k Bohu. Pak nás ani iluze nebude trápit.“

Šrí Bhausaheb Maharadž, známý též jako světec z Umadi, měl žáky, kteří patřili mezi lingájaty, a také muslimy a brahmíny. Mezi jeho žáky byli také nedotknutelní (haridžan), neboli ta nejchudší třída v Indii, a kněží. Linie Navnath Sampradéja se pod jeho vedením stala eku-menickou a díky tomu se mnoho žáků stalo součástí tohoto společenství.

V roce 1885 v malé vesnici Inčgiri v indickém státě Karnataka založil Šrí Bhausaheb Maharadž klášter. Nedaleko odtud měl ve městě Bidžapur přednášky, kde se s ním poprvé setkal díky svému příteli jeho nejznámější žák, Šrí Siddharaméšwar Maharadž. Ten se narodil v roce 1888 ve vesnici Pathri, blízko města Šolapur, ve státě Maharáštra.

Ve městě Bidžapur pracoval jako úředník. Tam také získal zasvěcení od svého mistra, Šrí Bhausaheba Maharadže. Ten předpověděl, že Šrí Siddharaméšwar Maharadž dosáhne jednou velmi vysoké duchovní úrovně a že rozeseje učení nedvojně filozofie (advaita védanta) v hojně míře. To se také stalo.

Šrí Siddharaméšvar Maharadž se svým mistrem Šrí Bhausaheba Maharadžem (v pozadí Inčgiri)

Šrí Randžit Maharadž - Příběhy o Šrí Bhausahebovi (překlad Iveta Černá)

Nějaký čas poté, co Bhausaheb Maharadž opustil tělo, se jedna z jeho oddaných žákyň v Bagevadi, Hemabai, nakazila morem a její rodina ji odhodila do džungle, aby tam zemřela. Ona se však modlila a modlila pro pomoc k Bhausahebovi Maharadžovi, přišel k ní a ona se uzdravila. Úpěnlivě ho prosila, aby se s ní vrátil k její rodině, jinak, až ji spatří, budou si o ní myslet, že je démon. Bhausaheb jí řekl, že to nemůže udělat. Naléhala, až nakonec řekl, že s ní půjde až ke vstupu do města. Vrátila se ke své vyděšené rodině a řekla jim, že Bhausaheb jí vyléčil. Odmítli jí uvěřit. Říkala jim: "On je tady! On je tady!" Ona ho mohla vidět, ale oni ne.

Poté každý den chodila do Bhausahebova pokoje v Math a koupala ho a připravovala mu jídlo. Jeden z obyvatelů Bagevadi byl ukecaný a každému řekl, že to je jen Hemabaina představa. Aby dokázal, že má pravdu, koupil okolo 5kg pražené rýže (indický pamlsek) do obrovské mísy a řekl, že jestliže je Bhausaheb opravdu tam, všechno tohle sní. Dal pokyny Hemabai: "Vem toto do pokoje a dej to Bhausahebovi Maharadžovi." Za chvíli, když vešla do pokoje, mísa byla prázdná. Ten pochybovač řekl: "On snědl všechno? Nenechal žádný prasád!" Hemabai řekla: "Ne, ty jsi mu řekl, ať sní všechno!" Potom k ní přicházelo mnoho vesničanů, aby žádali Bhausaheba o radu. Hemabai šla do jeho pokoje, zeptala se na jejich otázky a vrátila se s odpověďmi. Řekla Siddharaméšvarovi Maharadžovi, že si každý o ní myslí, že je blázen a on řekl: "Ne, Bhausaheb je tady." Siddharaméšvar Maharadž nechal pro Bhausaheba dovézt velikou mosaznou postel z Evropy a tato postel je v tom pokoji dodnes (viz foto vpravo).

Postel pro Šrí Bhausaheba Maharadže
(foto z Bagevadi)

***

Jeden ze žáků Bhausaheba Maharadže žil v malé vesnici. Když se farmáři chystají zasít na své farmě, vybírají si příznivý den a příznivý čas. Ráno tento farmář uctíval svého Mistra, Bhausaheba Maharadže, a když vyšel z domu, právě uviděl holohlavou ženu. U nás v Indii si vdova musela oholit hlavu, když její manžel zemřel. Nyní se to už nedělá. Když žák viděl tuto ženu s oholenou hlavou, řekl: "Ó, přišla vdova! To je špatné znamení. Nyní nemůžu zasít na své farmě." A tak byl velmi nešťastný a seděl venku. Nemohl jít, co s tím!

Toho rána asi ve 4:30 šel Bhausaheb Maharadž na toaletu. Na vesnicích v Indii nejsou záchody. Musíte jít ven na otevřené místo. Maharadž uviděl svého žáka a zeptal se ho: "Co se děje?" "Nemůžu dnes zasít. Viděl jsem ženu s holou hlavou. To je špatné znamení!" Bhausaheb Maharadž se ho zeptal: "Jak velká byla její hlava?" Žák byl velmi rozzlobený a odpověděl: "Ach, byla takhle veliká, Maharadži!" (Ukazující velký rozměr.) Bhausaheb řekl: "Proč se trápíte? Jdi! A pak počkej a až se (cizrna) urodí, bude takováhle!" (Ukazující stejně velký rozměr.) Když toto jeho Mistr řekl, žák byl velmi šťastný a šel na svou farmu sít. Po několika dnech přišel déšť a úroda byla tak veliká, jak mu Bhausaheb ukázal.

Poté šel farmář za svým Mistrem. Bhausaheb ho uviděl a ptal se: "Jak se ti daří? Co se stalo?" Farmář odpověděl: "Ó Maharadži, úroda vyrostla. Ale stejně, jen kdyby její hlava byla o trochu větší!" Toto je mysl! Nikdy nebude spokojená. Tak nic není špatné a nic není dobré. Co je špatné znamení? Všechno je ON.

***

Bhausaheb Maharadž se zeptal třech svých žáků, co je jejich největší přání. První řekl, že by chtěl mít jeden lakh žáků. Přání se mu vyplnilo. Druhý řekl, že chce být králem Indie. Tomu se přání nesplnilo, protože žádal světskou věc. A když byl tázán Siddharaméšvar Maharadž, odpověděl: „Abych učil poznání, které nebylo předtím řečeno a nikdy nebude řečeno v budoucnu.“

***

Když Bhausaheb Maharadž opustil tělo, Siddharaméšvar Maharadž pracoval v Kalkatě. Jeho šéf v něj měl plnou důvěru a pověřil ho dohledem nad zbožím v hodnotě jednoho lakhu rupií, což v roce 1914 bylo hodně peněz. Když slyšel, že Bhausaheb opustil tělo, řekl svému šéfovi: "Odcházím. Dělejte, co musíte. Můj Mistr je mrtvý a já k němu jdu." Nestaral se o žádné následky. To je víra. Když je matka nemocná (a má se starat o dítě), tak se o nemoc nestará; miluje svého syna, jako by on byl její tělo. "Ať se mi stane cokoli, nestarám se o to." Právě tak Mistr je jako matka.

Šrí Siddharaméšvar Maharadž u fotografie
Šrí Bhausaheba Maharadže

Šrí Bhausaheb Maharadž má pro tradici Navnath Sampradéja veliký význam nejen s ohledem na své učení, ale i proto, že to byl on, kdo požádal svého žáka Šrí Amburao Maharadže, aby sesbíral bhadžany od různých světců-básníků ze státu Maháráštra jako byli například Džnanéšvar, Šankara, Eknáth, Tukarám, Ramdás aj., a vybral z nich ty, které obsahují podstatné učení, jež by si měl žák připomínat co nejčastěji. Šrí Bhausaheb Maharadž je pak poskládal do podoby čtyř větších bhadžanů (bhadžány brzy ráno, ranní, odpolední a noční) a učinil z jejich zpěvu k uctění a poděkování Mistrovi každodenní praxi pro své žáky. Nyní je k těmto bhadžánům přidáno několik dalších zpěvů, které složili Bhausahebovi žáci Šrí Dattatréja Maharadž, Šrí Nisargadatta Maharadž a další.

Áratí pro Bhausaheba Maharadže, pána z Umadi

(Umadi je místo, kde se Šrí Bhausaheb narodil)

|| rádžádirádž satgurunáth šrí bhausaheb maharádž ki džej ||

**Ref: Áratí umadišá, tumči svajamprakášá,
vjápuni džagadišá, puravi bhakta manašá,
áratí umadišá**

Áratí pro pána z Umadi, jsi všepromikajícím Pánem světa, plníš přání svých žáků.

**Smaratá tava náma, názi zadale prema,
pragatala átmaráma, námi rangale mana + ref**

Tvé jméno je láska, tvé jméno je božské, má mysl je ponořena do tvého jména, odhaluješ Já.

**Asnkhja tava bhaktá, staviti anantá
tu tava nizarúpa, dávisi samarthá + ref**

Chválí tě nezpočet oddaných, ó věčný. Jim jsi odhalil své skutečné Já, ó všemocný.

**Dévádhinizedává, pragatači svabháva,
ghetá tava bháva, aisa sadgurudéva + ref**

Ó Sadguru, Pane pánů, tvá přirozenost je naprosto zřejmá. Tvá láska rozlévá Sebe poznání.

Radžádirádž Satgurunáth Šrí Gurulingadžangam Maharádž kí Džej!

Radžádirádž Satgurunáth Šrí Bhausaheb Maharádž kí Džej

Radžádirádž Satgurunáth Šrí Siddharáméšvar Maharádž kí Džej

Radžádirádž Satgurunáth Šrí Nisargadatta Maharádž kí Džej!

Radžádirádž Satgurunáth Šrí Randžit Maharádž kí Džej

Ten malý medailonek s vypoobením Šrí Bhausaheba Maharadže držel ve dlani Šrí Siddharaméšvar Maharadž během každé své meditace

Šrí Satguru Bhausaheb Maharadž

Nama jóga

(Jóga Božího Jména)

Vydalo [www. advaita.cz](http://www.advaita.cz)

Z anglického originálu

Silver Jubilee Souvenir; Náma Jóga Šrí Bhausaheba Maharadže

© Academy of Comparative Philosophy and Religion

Překlad: Aleš Adámek

Grafická úprava: Aleš Adámek

1. vydání

2010